

EUROOPAN UNIONI

**Euroopan parlamentin,
neuvoston ja komission**

yhteisen käytännön opas

**Euroopan unionissa
säädöstekstien laatimiseen
osallistuville**

FI

**Euroopan parlamentin,
neuvoston ja komission
yhteisen käytännön opas
Euroopan unionissa säädöstekstien
laatimiseen osallistuville**

EUROOPAN UNIONI

*Europe Direct -palvelu auttaa sinua löytämään
vastaukset EU:hun liittyviin kysymyksiisi.*

**Yhteinen maksuton palvelunumero (*):
00 800 6 7 8 9 10 11**

(*) Saat pyytämäsi tiedot maksutta. Myös useimmat puhelut ovat maksuttomia, joskin jotkin operaattorit, puhelinkioskit tai hotellit voivat periä puheluista maksun.

Suuri määrä muuta tietoa Euroopan unionista on käytettävissä internetissä Europa-palvelimen kautta (<http://europa.eu>).

Luxemburg: Euroopan unionin julkaisutoimisto, 2015

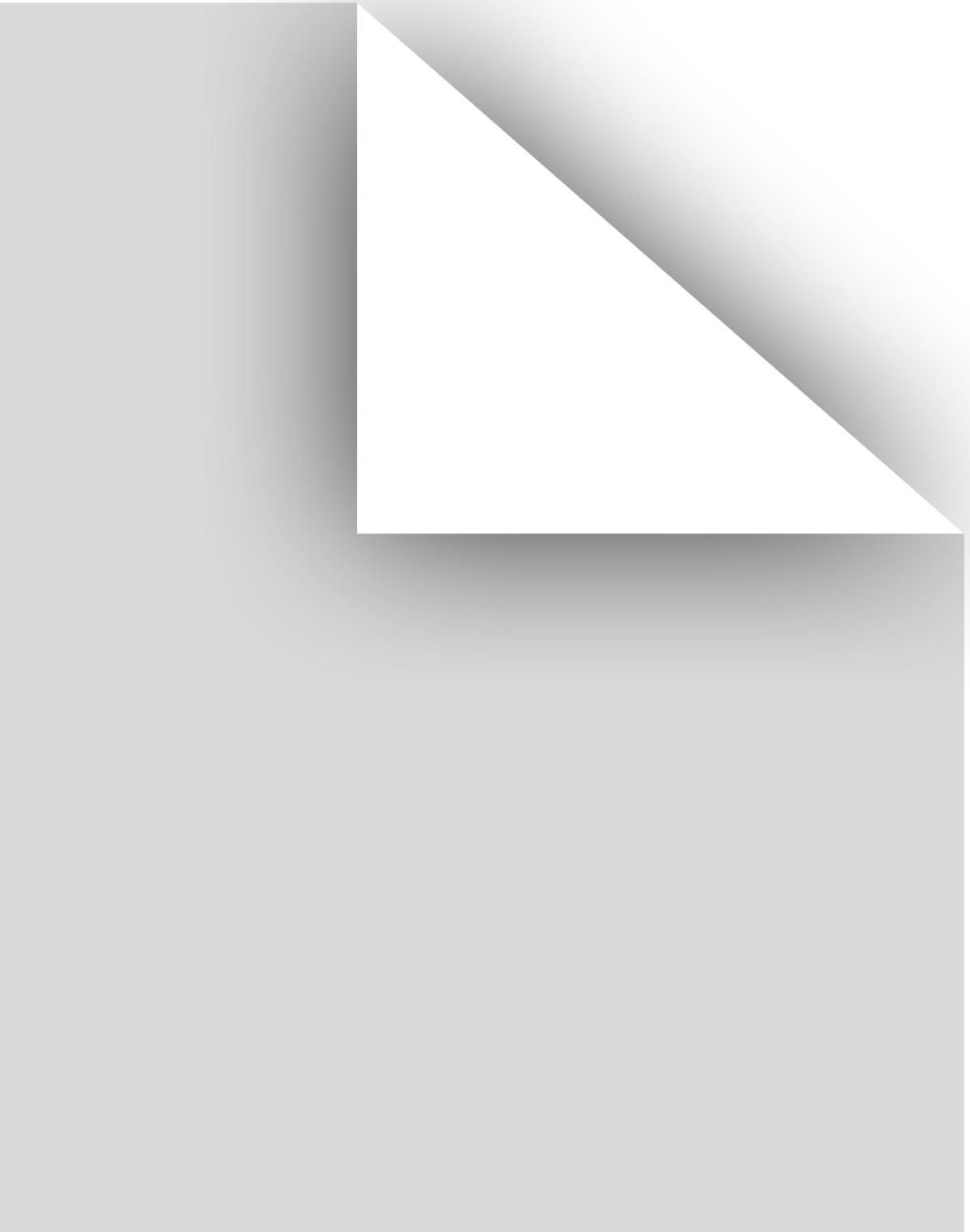
Print	ISBN 978-92-79-49117-7	doi:10.2880/821159	KB-02-13-228-FI-C
PDF	ISBN 978-92-79-49125-2	doi:10.2880/02043	KB-02-13-228-FI-N

© Euroopan unioni, 2015

Tekstin jäljentäminen on sallittua, kunhan lähde mainitaan.

SISÄLLYSLUETTELO

- 5 Esipuhe
- 9 **Yleiset periaatteet**
1–6 suuntaviiva
- 23 **Säädöksen osat**
7–15 suuntaviiva
- 47 **Sisäiset ja ulkoiset viittaukset**
16 ja 17 suuntaviiva
- 57 **Muutossäädökset**
18 ja 19 suuntaviiva
- 67 **Loppusäännökset, kumoamissäännökset ja liitteet**
20, 21 ja 22 suuntaviiva

TOISEN LAITOKSEN ESIPUHE

Yli kymmenen vuoden ajan yhteisen käytännön opas on osoittanut hyödyllisyytensä Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission laatiessa säädöksiä selkeiksi ja täsmällisiksi. Siinä esitetyt periaatteet ovat viitepisteenä näissä kolmessa toimielimessä lainsäädäntötekniikan alalla.

Sen jälkeen kun oppaan ensimmäinen laitos julkaistiin vuonna 2000, on kuitenkin tapahtunut lukuisia muutoksia siinä, mikä on nykyään unionin oikeus. On osoittautunut tarpeelliseksi kerätä uuteen laitokseen sekä osittaiset ajantasaistukset, jotka ovat olleet verkossa saatavilla, että Lissabonin sopimuksen⁽¹⁾ aiheuttamat mukautukset tähän uuteen laitokseen.

Tätä laitosta on lisäksi yksinkertaistettu tietyiltä osin, ja siinä on otettu huomioon viimeisimmät muutokset. Lisää muutoksia on odotettavissa, ja lainsäädäntötekniikan mietintäryhmä⁽²⁾, joka vastaa oppaan ajan tasalla pitämisestä, tulee sisällyttämään ne oppaan tekstiin.

Yhteisen käytännön opas muodostaa yleiset säädösten laadinnan periaatteet. Kukin toimielin käyttää sitä yhdessä muiden sellaisten apuvälineiden kanssa, joissa on vakiomuotoiluja ja yksityiskohtaisempia sääntöjä.

Näin mukautetun ja ajantasaistetun käytännön oppaan toivotaan edelleen parantavan unionin säädösten laatua.

Brysselissä 11 päivänä heinäkuuta 2013.

*Euroopan parlamentin
oikeudellisen yksikön puolesta*

Christian PENNERA
Parlamentin lakimies

*Neuvoston
oikeudellisen yksikön puolesta*

Hubert LEGAL
Neuvoston lakimies

*Komission
oikeudellisen yksikön puolesta*

Luis ROMERO REQUENA
Pääjohtaja

[1] Tässä laitoksessa on tämän kehityksen huomioon ottamiseksi ollut tarpeen tietyiltä osin mukauttaa vuonna 1998 tehdyllä toimielinten välisellä sopimuksella (ks. ensimmäisen laitoksen esipuhe) annettujen yhteisten suuntaviivojen, jotka ovat tämän oppaan alajaotuksen perustana, sanamuotoa.

[2] Mietintäryhmä perustettiin vuonna 2010 helpottamaan kolmen toimielimen välistä yhteistyötä lainsäädäntötekniikan alalla.

ENSIMMÄISEN LAITOKSEN ESIPUHE

Yhteisön lainsäädännön valmistelun laatu on keskeinen edellytys sille, että lainsäädäntöä ymmärrettäisiin paremmin ja sitä voitaisiin soveltaa moitteettomasti. Yhteisön toimielinten antamat säädökset on laadittava ymmärrettävästi ja johdonmukaisesti yhtenäistä esitystapaa ja lainsäädäntötekniikkaa koskevia periaatteita noudattaen, jotta kansalaiset ja talouden toimijat voivat olla selvillä oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja tuomioistuimet huolehtia niiden toteutumisesta sekä jäsenvaltiot tarvittaessa saattaa säädökset kansallisen lainsäädäntönsä osaksi asianmukaisesti ja määräaika noudattaen.

Edinburghissa kokoontuneessa Eurooppa-neuvostossa (1992) jo tunnustettiin korkeimmalla poliittisella tasolla tarve parantaa lainsäädäntöä, toisin sanoen selkeyttää ja yksinkertaistaa tekstejä noudattaen hyvän lainsäädännön periaatteita. Neuvosto ja komissio ovat toteuttaneet tiettyjä toimenpiteitä tätä varten⁽³⁾. Pyrkimys on vahvistettu Amsterdamin sopimuksen päätösasiakirjaan liitettyssä julistuksessa N:o 39 yhteisön lainsäädännön valmistelun laadusta. Tämän julistuksen johdosta yhteisön lainsäädäntömenettelyyn osallistuvat kolme toimielintä, Euroopan parlamentti, neuvosto ja komissio, ovat hyväksyneet 22 päivänä joulukuuta 1998 tehdyllä toimielinten välisellä sopimuksella⁽⁴⁾ yhteiset suuntaviivat yhteisön lainsäädännön valmistelun laadun parantamiseksi.

Kolme oikeudellista yksikköä on mainitun sopimuksen mukaisesti laatinut tämän oppaan. Tarkoituksena on kehittää suuntaviivojen sisältöä edelleen ja täsmentää niiden vaikutuksia kommentoimalla niitä jokaista erikseen ja havainnollistamalla niitä esimerkein. Opas on laadittu apuvälineeksi kaikille niille, jotka osallistuvat yleisimpien yhteisön säädösten valmisteluun. Oppaalla pyritään vaikuttamaan toimielinten kaikkiin säädöksiin, kuuluivatpa ne yhteisöjen perustamissopimusten soveltamisalaan tai Euroopan unionista tehdyn sopimuksen yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa sekä poliisiyhteistyötä ja oikeudellista yhteistyötä rikosasioissa koskevien osastojen soveltamisalaan.

[3] Yhteisön lainsäädännön valmistelun laadusta 8 päivänä kesäkuuta 1993 annettu neuvoston päätöslauselma [EYVL C 166, 17.6.1993, s. 1].
Komissio: Säädöskäytännön suuntaviivat, SEC(95) 2255/7, 18.1.1996.

[4] Yhteisön lainsäädännön valmistelun laatua koskevista yhteisistä suuntaviivoista 22 päivänä joulukuuta 1998 tehty toimielinten välinen sopimus [EYVL C 73, 17.3.1999, s. 1].

Tätä opasta voidaan käyttää yhdessä muiden apuvälineiden kanssa. Niitä ovat esimerkiksi Euroopan unionin neuvoston säädöskäsikirja ”Formulaire des actes du Conseil”, komission lainsäädäntötekniikan säännöt ”Règles de technique législative de la Commission”, Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimiston julkaisemat toimielinten yhteiset tekstinlaadinnan ohjeet ja LegisWrite-mallit. Näiden lisäksi on hyödyllistä ja usein myös välttämätöntä tarkastella asiaa koskevia perustamissopimuksien määräyksiä ja kyseisen alan perussäädösten säännöksiä.

Näiden kolmen toimielimen yksikköjä kehoitetaan käyttämään opasta ja kehittämään sitä edelleen kommenteillaan. Kommentteja voi lähettää koska tahansa lainsäädännön valmistelun laatua käsittelevälle toimielinten väliselle työryhmälle, joka päivittää opasta jatkuvasti.

Oikeudelliset yksiköt toivovat, että opas on hyödyksi kaikille, jotka tavalla tai toisella ovat toimielimissä tekemisissä normatiivisten säädösten laatimisen kanssa. Tällä tavoin voidaan yhdessä vaikuttaa siihen, että Euroopan kansalaisille esitetään säädöksiä, joissa Euroopan unionin tavoitteet ja keinot niiden saavuttamiseksi esitetään selvästi.

Brysselissä 16 päivänä maaliskuuta 2000.

*Euroopan parlamentin
oikeudellisen yksikön puolesta*

Gregorio GARZÓN CLARIANA
Euroopan parlamentin lakimies

*Neuvoston
oikeudellisen yksikön puolesta*

Jean-Claude PIRIS
Neuvoston lakimies

*Komission
oikeudellisen yksikön puolesta*

Jean-Louis DEWOST
Pääjohtaja

Yleiset periaatteet

1–6 suuntaviiva

1

UNIONIN SÄÄDÖKSET ON LAADITTAVA SELKEIKSI, YKSINKERTAISIKSI JA TÄSMÄLLISIKSI (*).

- 1.1** Säädöksen on oltava muodoltaan
- > **selkeä, helppo ymmärtää, yksiselitteinen;**
 - > **yksinkertainen, ytimekäs, vailta tarpeettomia aineksia;**
 - > **täsmällinen, ettei sanoma jää lukijalle epäselväksi.**
- 1.2** Tämä terveen järjen periaate ilmentää myös yleisiä oikeusperiaatteita, joita ovat:
- > kansalaisten yhdenvertaisuus lain edessä siinä mielessä, että lainsäädännön on oltava kaikkien ulottuvilla ja kaikkien ymmärrettävissä;
 - > oikeusvarmuus, jonka mukaan lain soveltamisen on oltava ennakoitavissa.
- 1.2.1** Tällä periaatteella on erityisen suuri merkitys unionin säädöksissä. Niiden on sulauduttava monimutkaiseen järjestelmään, joka on myös monikulttuurinen ja monikielinen (katso 5 suunta-viiva).
- 1.2.2** Tämän periaatteen soveltamisella pyritään kahteen tavoitteeseen: tekemään unionin lainsäädännöstä helposti ymmärrettävää ja välttämään lainvalmistelun huonosta laadusta johtuvat riidat.
- 1.3** Epäselviä säännöksiä Euroopan unionin tuomioistuin saattaa tulkita suppeasti. Jos moniselitteiseen muotoiluun on päädytty sen vuoksi, että kyseisestä säännöksestä käydyissä neuvotteluissa syntyneitä ongelmia ei ole pystytty ratkaisemaan, lopputulos on tässä tapauksessa sen vastakohta, mihin pyrittiin^[5].
- 1.4** Yksinkertaisuuden ja täsmällisyyden vaatimukset voivat olla ristiriidassa keskenään. Yksinkertaisuus toteutuu usein täsmällisyyden kustannuksella ja päinvastoin. Käytännössä on löydettävä tasapaino siten, että säännökset laaditaan mahdollisimman täsmällisiksi tekemättä niistä kuitenkaan liian

(*) Käytännön oppaan tässä laitoksessa tämän suuntaviivan sanamuotoa on mukautettu Lissabonin sopimuksella tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

[5] Ks. asia C-6/98, ARD, tuomio 28.10.1999, Kok., s. I-7599.

vaikeatajuisia. Tämä tasapaino voi vaihdella sen mukaan, keihin säännöstä on tarkoitus soveltaa (katso 3 suuntaviiva).

Esimerkki tekstistä, joka ei ole tasapainoinen:

”Perustetaan pakollinen naudanlihan merkintäjärjestelmä, joka tulee pakolliseksi kaikissa jäsenvaltioissa 1 päivänä tammikuuta 2000. Tästä pakollisesta järjestelmästä huolimatta jäsenvaltio voi kuitenkin päättää, että järjestelmää sovelletaan kyseisessä jäsenvaltiossa kaupan pidettävään lihaan ainoastaan vapaaehtoisesti.”

- 1.4.1 Voidakseen ilmaista säännöksen tarkoituksen yksinkertaisella tavalla, tekstin laatijan on pyrittävä kiteyttämään se yksinkertaisiin käsitteisiin. Yleiskielen sanoja on käytettävä aina, kun se on mahdollista. Ilmaisun selkeys on asetettava tyylin edelle. Esimerkiksi synonyymejä ja saman ajatuksen ilmaisemista eri tavoin on vältettävä.
- 1.4.2 Kielipiillinen virheettömyys ja sääntöjen mukainen välimerkkien käyttö helpottaa sekä tekstin ymmärtämistä sen laadintakielellä että sen kääntämistä muille kielille (ks. 5 suuntaviiva).

2

UNIONIN SÄÄDÖKSIÄ LAADITTAESSA ON OTETTAVA HUOMIOON SÄÄDÖSTYYPI JA SE, ONKO SÄÄDÖS SITOVA (ASETUS, DIREKTIIVI, PÄÄTÖS, SUOSITUS TAI MUU) (*).

- 2.1 Eri säädöksillä on oma vakioitu esitystapansa ja vakiomuotoilunsa (katso 15 suuntaviiva).
- 2.2 Säädöksiä laadittaessa on otettava huomioon säädöstyyppi.
- 2.2.1 Koska asetuksia sovelletaan sellaisenaan ja ne ovat kaikilta osiltaan velvoittavia, niiden säännökset on laadittava siten, että säädöksestä johtuvat oikeudet ja velvollisuudet eivät jää epäselväksi niille, joita säädös koskee. Viittaamista välikätenä toimiviin kansallisiin viranomaisiin on vältettävä, jollei säädöksessä säädetä täydentävästä jäsenvaltion toiminnasta:

Esimerkki:

”Yritysten on pidettävä rekisteriä ...”

(*) Käytännön oppaan tässä laitoksessa tämän suuntaviivan sanamuotoa on mukautettu Lissabonin sopimuksella tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

2.2.2 Direktiivit osoitetaan jäsenvaltioille:

Esimerkki:

”Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että yritykset pitävät rekisteriä ...”

Niitä ei pidä laatia liian yksityiskohtaisiksi, vaan jäsenvaltioille on jätettävä riittävästi liikkumavaraa niiden saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä. Jos säädös on liian yksityiskohtainen eikä jätä tällaista liikkumavaraa, asetus on direktiiviä sopivampi väline.

2.2.3 Päätöstä laadittaessa otetaan huomioon, keille päätös osoitetaan, mutta noudatetaan kuitenkin olennaisilta osin yleisesti sovellettavien säädösten esitystapaa koskevia sääntöjä:

Esimerkki:

”[Jäsenvaltio] voi saada unionin taloudellista tukea [päivämäärä] todettujen afrikkalaisen sikaruton tautipesäkkeiden vuoksi.”

2.2.4 Suosituksia laadittaessa on otettava huomioon, etteivät ne ole sitovia:

Esimerkki:

”Jäsenvaltioille suositellaan ...”

2.3 Säädöstä laadittaessa on otettava huomioon myös, onko säädös sitova.

2.3.1 Verbin ja sen aikaluokan valinta riippuu säädöstyyppistä ja kielestä sekä siitä, onko kyseessä johdanto-osan kappale vai artiklaosa (katso 10 ja 12 suuntaviiva).

2.3.2 Sitovien säädösten säännöksissä verbit ovat ranskaksi indikatiivin preesensissä, englanniksi yleensä shall-apuverbiä seuraa infinitiivi. Futuurin käyttöä olisi molemmissa mainituissa kielissä vältettävä. Suomenkielisissä sitovissa säädöksissä käytetään artiklaosassa 1) indikatiivin preesenssiä, kun säännös kohdistuu unionin toimielimiin tai elimiin; 2) yleensä nesessiivistä liittomuotoa, kun säännös kohdistuu jäsenvaltioihin tai niiden toimielimiin. Nesessiivinen liittomuoto muodostetaan käyttäen olla-verbiä (esimerkiksi ”on tehtävä”). Tulla-verbin käyttöä olisi vältettävä.

2.3.3 Säädöksissä, jotka eivät ole sitovia ei saa käyttää imperatiivia eivätkä nämä säädökset saa rakenteeltaan ja esitystavaltaan muistuttaa liian paljon sitovia säädöksiä.

3

SÄÄDÖKSIÄ LAADITTAESSA ON ERITYISESTI KIINNITETTÄVÄ HUOMIOTA SIIHEN, KEIHIN SÄÄDÖSTÄ ON TARKOITUS SOVELTAA, NIIN ETTÄ HEILLÄ ON MAHDOLLISUUS SAADA YKSISELITTEINEN TIETO HEIDÄN OIKEUKSISTAAN JA VELVOLLISUUKSISTAAN, SEKÄ SIIHEN, KEIDEN TEHTÄVÄNÄ ON SÄÄDÖKSEN TÄYTÄNTÖÖNPANO.

- 3.1** Säädöksien kohteena on erilaisia ryhmiä, koko väestöstä tietyn alan asiantuntijoihin. Jokaisella ryhmällä on oikeus edellyttää, että käytetään sellaista kieltä, jota se ymmärtää.
- 3.2** Erilaisten kohderyhmien huomioon ottaminen vaikuttaa sekä säädösten perustelujen että johdanto-osan ja artiklaosan laatimiseen.
- 3.3** Tällä tavoin myös säädösten saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä helpottuu.
- 3.4** Säädökset edellyttävät toimia paitsi niiltä, joita säädökset koskevat, myös jäsenvaltioiden viranomaisilta eri tasoilla, esimerkiksi virkamiehiltä, tutkijoilta ja tuomareilta. Tämä on otettava huomioon säädösten kielessä; niihin voi sisältyä teknisiä määräyksiä, joiden täytäntöönpanosta vastaavat sääntelyn kohteena olevaan alaan erikoistuneet virkamiehet.

Esimerkki kohdennetusta esitystavasta:

"3 artikla

Rahanväärennösten tutkimuskeskus ja rahanväärennöstietokanta

1. EKP perustaa EKPJ:n rahanväärennöstietokannan ja rahanväärennösten tutkimuskeskuksen sekä vastaa niiden toiminnasta. Tutkimuskeskukseen on määrä keskittää EKP:n ja kansallisten keskuspankkien liikkeeseen laskemien eurosetelien väärennöksiin ja niiden tekniseen analysointiin liittyvät tiedot. Kaikki tarvittavat eurosetelien väärentämiseen liittyvät tilasto- ja tekniset tiedot keskitetään rahanväärennöstietokantaan.

2. ...

3. Kansalliset keskuspankit antavat haltuunsa saamien uusien euroseteliväärennöstyypin alkuperäiskappaleet rahanväärennösten tutkimuskeskukselle teknistä tutkimusta ja keskitettyä luokitusta varten, jollei joistakin oikeudellisista rajoitteista muuta johdu. Kansalliset keskuspankit tekevät alustavan arvion siitä, onko tietty väärennös jo luokiteltua tyyppiä vai kuuluuko se uuteen luokkaan."

4

SÄÄDÖSTEN SÄÄNNÖSTEN ON OLTAVA LYHYITÄ JA YTIMEKKÄITÄ JA NIIDEN SISÄLLÖN OLISI OLTAVA MAHDOLLISIMMAN YHTENÄINEN. OLISI VÄLTETTÄVÄ LIIAN PITKIÄ ARTIKLOITA JA VIRKKEITÄ, TARPEETTOMAN MONIMUTKAISIA SANONTOJA JA AIHEETONTA LYHENTEIDEN KÄYTTÖÄ.

- 4.1** Hyvälle säädöstyylille on ominaista johtoajatusten ilmaiseminen lyhyesti. Selittävät lauseet, joiden tarkoituksena on lisätä johtoajatusten ymmärrettävyyttä, voivat aiheuttaa tulkintaongelmia.
- 4.2** Tekstin olisi oltava yhtenäinen.
 - 4.2.1** Soveltamisala on otettava huomioon kaikkialla säädöksessä. Oikeuksia ja velvollisuuksia ei saa ulottaa säädöksen ilmoitetun soveltamisalan ulkopuolelle eikä muille aloille.
 - 4.2.2** Oikeuksien ja velvollisuuksien on sovittava yhteen, eivätkä ne saa olla ristiriidassa keskenään.
 - 4.2.3** Säädös, joka on vain väliaikainen, ei saa sisältää pysyväisluonteisia säännöksiä.
- 4.3** Sädöksen olisi oltava yhtenäinen muiden unionin säädösten kanssa.
 - 4.3.1** Päällekkäisyyttä ja ristiriitaisuutta saman alan muiden säädösten kanssa on erityisesti vältettävä.
 - 4.3.2** Muiden säädösten soveltamisesta ei saa syntyä epävarmuutta (katso myös 21 suuntaviiva).
- 4.4** Virkkeessä olisi ilmaistava ainoastaan yksi ajatus, kun taas usean virkkeen sisältävään artiklaan kootaan useampia ajatuksia, jotka liittyvät toisiinsa loogisesti. Teksti on jaettava sisällön perusteella selväpiirteisiin osiin (katso 15 suuntaviivan taulukko), sillä liian tiivis teksti haittaa sekä lukemista että ymmärtämistä. Jaottelu ei saa kuitenkaan johtaa virkkeiden luonnottomaan ja liialliseen pilkkomiseen.

4.5 Kunkin artiklan rakenteen on oltava mahdollisimman yksinkertainen.

4.5.1 Säänneltävän asiakokonaisuuden esittäminen tyhjentävästi yhdessä artiklassa ei ole tulkinnan kannalta tarpeen eikä selkeyden vuoksi suotavaa. On selvästi suotavampaa käsitellä asiaa useissa artikloissa, jotka kootaan samaan jaksoon (katso 15 suuntaviiva).

4.5.2 Erityisesti säädöksen valmistelun alkuvaiheessa artiklojen rakenne ei saisi olla liian monimutkainen. Luonnoksia ja ehdotuksia säädöksiä käsitellään ja niistä neuvotellaan valmistelun kaikissa vaiheissa, mikä usein johtaa vielä lisäyksiin ja tarkennuksiin. Säädöksiin tehdään usein myös myöhemmin lukuisia muutoksia, joiden sisällyttäminen ylikuormitettuihin artikloihin on vaikeaa.

Esimerkki, jossa esiintyy mainittuja ongelmia:

"4. Jäsenvaltiot voivat toteuttaa toimenpiteitä, joilla poiketaan 2 kohdan säännöksistä tietyn tietoyhteiskunnan palvelun osalta, jos:

a) toimenpiteet:

i) ovat tarpeellisia jollakin seuraavalla perusteella:

- yleinen järjestys, erityisesti rikosten ehkäisy, tutkinta, selville saaminen ja syytteenpano mukaan lukien alaikäisten suojelu ja erityisesti rotuun, sukupuoleen, uskontoon tai kansallisuuteen perustuvaan vihaan yllyttämisen torjunta ja yksittäisiin ihmisiin kohdistuvat ihmisarvon loukkaukset,
- kansanterveyden suojelu,
- yleinen turvallisuus, mukaan lukien kansallisen turvallisuuden ja puolustuksen turvaaminen,
- kuluttajansuoja, mukaan lukien sijoittajien suoja;

ii) kohdistuvat tiettyyn tietoyhteiskunnan palveluun, joka vahingoittaa i alakohdassa tarkoitettujen tavoitteiden saavuttamista tai joka vakavalla tavalla saattaa vaarantaa kyseisten tavoitteiden saavuttamisen;

iii) ovat oikeassa suhteessa näihin tavoitteisiin;

b) jäsenvaltio on ennen kyseisten toimenpiteiden toteuttamista:

- pyytänyt 1 kohdassa tarkoitettua jäsenvaltiota toteuttamaan toimenpiteitä, eikä viimeksi mainittu ole niitä toteuttanut tai ne eivät ole olleet riittäviä, ja
- ilmoittanut komissiolle ja 1 kohdassa tarkoitettulle jäsenvaltiolle aikomuksestaan toteuttaa tällaisia toimenpiteitä,

sanotun kuitenkaan vaikuttamatta tuomioistuimessa tapahtuvaan käsittelyyn eikä rikostutkintaan liittyviin toimenpiteisiin."

- 4.6** Usein on helpompi laatia monimutkaisia virkkeitä kuin kirjoittaa selkeä ja kokoava esitys. Kokoavaan ja monimutkaisuutta välttävään tekstin laadintaan on kuitenkin pyrittävä, jotta teksti olisi helposti ymmärrettävää ja käännettävissä eri kielille.
- 4.7** Lyhenteiden käytössä on otettava huomioon, keille säädös on tarkoitettu. Lyhenteiden on oltava kohderyhmälle tuttuja tai ne on määritettävä selvästi, kun niitä ensimmäisen kerran käytetään (esimerkiksi "Euroopan keskuspankki (EKP)"; "kansainvälinen pankkitilinumero (International Bank Account Number), jäljempänä 'IBAN'").

5

EHDOTUKSET SÄÄDÖKSIKSI ON KAIKISSA SÄÄDÖSVALMISTELUN JA -MENETTELYN VAIHEISSA LAADITTAVA SELLAISIA ILMAISUJA JA LAUSERAKENTEITA KÄYTTÄEN, JOISSA OTETAAN HUOMIOON UNIONIN LAINSÄÄDÄNNÖN MONIKIELISYYS; KANSALLISILLE OIKEUSJÄRJESTYKSILLE OMINAISIA KÄSITTEITÄ TAI TERMEJÄ TULEE KÄYTTÄÄ HARKITEN (*).

- 5.1** Kun laaditaan yleisesti sovellettavia unionin säädöksiä, on pidettävä mielessä, että tekstin on vastattava neuvoston asetuksen N:o 1 vaatimuksia. Kyseisen asetuksen mukaan säädökset laaditaan kaikilla virallisilla kielillä. Tämän vuoksi unionin säädöksille asetetaan sellaisia vaatimuksia, joita ei siinä määrin aseteta kansallisille säädöksille.
- 5.2** Yhtäältä alkutekstin on oltava hyvin yksinkertainen, selkeä ja suoraviivainen, koska kaikenlainen aiheeton monimutkaisuus tai vähäinenkin moniselitteisyys voi johtaa muilla unionin kielillä epätarkkaan, summittaiseen tai jopa virheelliseen käännökseen.

Esimerkki vältettävästä muodosta:

"Tuotteen X markkinahinnat ovat vapaasti tehtaalla -hintoja, sisäisiä veroja lukuun ottamatta:

(*) Käytännön oppaan tässä laitoksessa tämän suuntaviivan sanamuotoa on mukautettu Lissabonin sopimuksella tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

- a) lohkoihin pakatun tuoreen tuotteen osalta;
- b) lisätynä X eurolla välttämättömien kuljetuskustannusten huomioonottamiseksi.”

Tällaisessa tapauksessa olisi parempi olla käyttämättä luettelomuotoa ja esittää teksti seuraavasti:

”Tuotteen X markkinahinnat ovat lohkoihin pakatun tuoreen tuotteen vapaasti tehtaalla -hintoja, lukuun ottamatta sisäisiä veroja.

Näihin hintoihin lisätään X euroa välttämättömien kuljetuskustannusten huomioon ottamiseksi.”

5.2.1 **Olisi vältettävä epätäydellisiä tai elliptisiä lauserakenteita, joilla kirjoittaja pyrkii välittämään sanoman lyhyesti, vaikka sanoman monimutkaisuus vaatisi pikemminkin selittämistä.**

Esimerkki vältettävästä muodosta:

”Jos tuotteet eivät ole 5 artiklassa säädettyjen vaatimusten mukaisia, jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet kyseisten tuotteiden markkinoille saattamisen rajoittamiseksi tai kieltämiseksi tai niiden markkinoilta vetämisen varmistamiseksi jäsenvaltioiden päättämien seuraamusten uhalla.”

Paremmiin:

”Jos tuotteet eivät ole 5 artiklassa säädettyjen vaatimusten mukaisia, jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet kyseisten tuotteiden markkinoille saattamisen rajoittamiseksi tai kieltämiseksi taikka niiden markkinoilta vetämisen varmistamiseksi.

Jäsenvaltioiden on säädettävä seuraamuksista, joita sovelletaan siinä tapauksessa, että ei noudateta mainittuja rajoittamista, kieltä tai markkinoilta vetämistä koskevia toimenpiteitä.”

5.2.2 **Olisi vältettävä myös liian monimutkaisia virkkeitä, jotka sisältävät lukuisia määritteitä, sivulauseita tai kiilalauseita.**

Esimerkki vältettävästä muodosta:

”Tutkimustulosten on oltava kaikkien sopimuspuolten saatavilla siten, että tutkimuslaitokset voivat varata tulokset myöhempien tutkimushankkeiden käyttöön.”

Paremmiin:

”Tutkimustulosten on oltava kaikkien sopimuspuolten saatavilla. Tutkimuslaitokset voivat kuitenkin varata tulokset myöhempien tutkimushankkeiden käyttöön.”

- 5.2.3** Virkkeen eri osien kieliopillisen suhteen on oltava selvä. Ei saa esimerkiksi jäädä epäselväksi, viittaako adjektiivi yhteen vai useampaan substantiiviin.

Esimerkki vältettävästä muodosta:

"... julkiset koulut ja sairaalat ..."

Paremmiin:

"... julkiset koulut ja julkiset sairaalat ..."

- 5.2.4** Olisi vältettävä myös ammattikielen ilmaisuja, muotitermejä sekä tiettyjä latinankielisiä ilmaisuja, jotka poikkeavat niiden tavanomaisesta oikeudellisesta merkityksestä.

- 5.3** Toisaalta käytetyt ilmaisut ja muodot eivät saa olla liian kiinteästi sidoksissa tiettyyn kieleen tai kansalliseen oikeusjärjestelmään, sillä ne lisäävät käännösongelmia. Tämä koskee erityisesti, mutta ei yksinomaan, oikeudellisia termejä.

Tekstin laatijan on oltava tietoinen varsinkin kahdesta seuraavasta ongelmasta.

- 5.3.1** Tietyillä ilmaisuilla, jotka ovat kovin tavallisia tekstiä laadittaessa käytettävässä kielessä, ei välttämättä ole vastinetta kaikissa unionin kielissä. Tällaiset ilmaisut voidaan kääntää niille ainoastaan kiertoilmaisin tai lähinnä vastaavin ilmaisin, joiden käyttö aiheuttaa merkityseroja eri kielitoisintojen välille. Sen vuoksi olisi vältettävä mahdollisimman pitkälle tietyille kielelle leimallisten ilmaisujen käyttöä.

- 5.3.2** Varsinaisista oikeudellisista termeistä on vältettävä sellaisia, jotka ovat liiaksi sidoksissa eri kansallisiin oikeusjärjestyksiin.

Esimerkki:

Ranskan oikeudessa tavallisella käsitteellä "faute" ei ole täsmällistä vastinetta muissa oikeusjärjestelmissä (esimerkiksi englantilaisessa tai saksalaisessa). Sen sijaan on näin ollen käytettävä tapauksesta riippuen esimerkiksi sellaisia termejä kuin "illégalité" ja "manquement", jotka voidaan helposti kääntää muille kielille: "lainvastaisuus", "laiminlyönti" jne.

- 5.4** Tavoitteena on siinä määrin kuin mahdollista ja ottaen huomioon unionin oikeuden ja unionissa käytetyn terminologian erityispiirteet, että eri jäsenvaltioissa säädöksiä soveltavat henkilöt (virkamiehet, tuomarit, asianajajat jne.) eivät pitäisi unionin säädöksiä negatiivisessa mielessä "käännöksinä", vaan tiettyä säädösten kirjoittamistyyliä noudattavina teksteinä. Unionin oikeuteen kohdistuvasta arvostelusta

suuri osa johtuu lainasanoja, käännöslainoja ja vaikeasti ymmärrettävän ammattislangin sanoja vilisevistä teksteistä. Sen johdosta tällaista oikeutta pidetään vieraana.

- 5.5** Vielä kaksi käytännön asiaa on otettava huomioon alkutekstin ja käännöksen välillä.
- 5.5.1** Ensinnäkin tekstin laatijan on huolehdittava, että kääntäjä pystyy välittömästi tunnistamaan alkutekstissä käytetyt lähteet. Jos jokin alkutekstin kohta on lainattu toisesta tekstistä (perussopimuksesta, direktiivistä, asetuksesta jne.), tämän on käytävä tekstistä selvästi ilmi tai siitä on ilmoitettava erikseen, tarvittaessa sähköisiä välineitä käyttäen. Jokainen sitaatti, jonka lähdeä ei ole ilmoitettu, aiheuttaa yhdessä tai useammassa kielessä riskin vapaasta käännöksestä, vaikka kirjoittaja on nimenomaisesti pyrkinyt käyttämään voimassa olevan säännöksen sanamuotoja.
- 5.5.2** Toiseksi tekstin laatijan olisi tiedostettava, että kääntäjien ja yleensä kaikkien tekstiä kielen kannalta tarkastelevien yksiköiden huomautukset voivat olla suureksi hyödyksi. Tarkasteltaessa tekstiä tästä näkökulmasta on mahdollista löytää alkutekstistä virheitä ja moniselitteisyyttä, vaikka tekstiä on kypsytetty pitkään ja vaikka – tai ehkä juuri sen vuoksi, että – sen valmisteluun on osallistunut useita henkilöitä. Havaitut ongelmat voidaan saada siten tekstin laatijan tietoon. Tällaisessa tapauksessa on usein parempi korjata alkutekstiä kuin käännöksiä.

6

KÄYTETTYJEN TERMIEN ON OLTAVA YHDENMUKAISIA SÄÄDÖKSEN ERI SÄÄNNÖKSISSÄ JA VASTATTAVA MUISSA, ERITYISESTI SAMALLA ALALLA ANNETUISSA SÄÄDÖKSISSÄ KÄYTETTYJÄ TERMEJÄ.

SAMAT KÄSITTEET ON ILMAISTAVA SAMOIN SANOIN JA MAHDOLLISUUKSIEN MUKAAN POIKKEAMATTA NIILLÄ YLEISESSÄ, OIKEUDELLISESSA TAI TEKNISESSÄ KIELENKÄYTÖSSÄ OLEVASTA MERKITYKSESTÄ.

- 6.1** Ymmärtämisen ja tulkitsemisen helpottamiseksi säädöksen tekstin on oltava yhdenmukaista. Voidaan erottaa toisistaan muodollinen yhdenmukaisuus, joka koskee yksinomaan terminologianäkökohtia, ja laajemmin käsitettävä sisällöllinen yhdenmukaisuus, joka koskee koko säädöksen loogisuutta.

Muodollinen yhdenmukaisuus

- 6.2** Terminologian yhdenmukaisuus tarkoittaa, että samoja termejä käytetään koko ajan ilmaisemaan samoja käsitteitä ja että samaa termiä ei saa käyttää ilmaisemaan eri käsitteitä. Tarkoituksena on välttää moniselitteisyyttä, ristiriitaisuuksia ja epävarmuutta käsitteen merkityksestä. Tiettyä termiä on siten käytettävä yhdenmukaisesti samasta asiasta, ja toista käsitettä ilmaisemaan on valittava toinen termi.
- 6.2.1** Tämä koskee saman säädöksen säännöksiä, mukaan lukien liitteet, ja kyseiseen säädökseen liittyviä muita säädöksiä, kuten erityisesti täytäntöönpanosäädöksiä, sekä saman alan kaikkia muita säädöksiä. On varmistettava, että terminologia on yhdenmukaista voimassa olevan lainsäädännön kanssa.
- 6.2.2** Termejä on käytettävä niiden tavanomaisessa merkityksessä. Jos samalla sanalla on oikeudellisessa kielenkäytössä eri merkitys kuin yleiskielessä tai teknisessä kielenkäytössä, virke on laadittava siten, että vältetään monimerkityksisyys.
- 6.2.3** Täsmällisyyden vuoksi ja tulkintaongelmien välttämiseksi voi olla tarpeen määritellä termit (katso 14 suuntaviiva).

Sisällöllinen yhdenmukaisuus

- 6.3** Terminologian yhdenmukaisuus on varmistettava myös säädöksen sisällön kannalta. Toisin sanoen säädöksessä ei saa olla ristiriitaisuuksia.
- 6.4** Määritelmät on otettava huomioon kaikkialla säädöksessä. Määritellyjä käsitteitä on käytettävä yhdenmukaisesti eikä niiden sisällössä saa poiketa annetuista määritelmistä.

Säädöksen osat

7-15 suuntaviiva

7

KAIKKI YLEISESTI SOVELLETTAVAT SÄÄDÖKSET ON LAADITTAVA VAKIORAKENNETTA NOUDATTAEN (NIMI – JOHDANTO-OSA – ARTIKLAOSA – MAHDOLLISET LIITTEET) (*).

- 7.1** 'Nimellä' tarkoitetaan säädöksen alussa ilmoitettuja tietoja, jotka erottavat sen muista säädöksistä. Varsinaisen nimen jäljessä ennen johdanto-osaa voi olla tiettyjä teknisiä tietoja (todistusvoimainen kieli, ETA:n kannalta merkityksellinen teksti, numero).
- 7.2** 'Johdanto-osalla' tarkoitetaan kaikkea sitä, mikä on säädöksen nimen ja artiklaosan välissä, toisin sanoen viitteet, johdanto-osan kappaleet ja juhlalliset sanonnat, jotka ovat ennen viitteitä ja johdanto-osan kappaleiden jälkeen.
- 7.3** 'Artiklaosa' on säädöksen normatiivinen osa. Se koostuu artikloista, jotka on mahdollisesti ryhmitelty osiin, osastoihin, lukuihin ja jaksoihin (katso 15 suuntaviivan taulukko), ja sitä voi seurata liitteitä.

Vakiorakenteen osat esitetään niitä koskevissa suuntaviivoissa.

8

SÄÄDÖSTEN NIMESSÄ ON ILMOITETTAVA KOHDE MAHDOLLISIMMAN YTIMEKKÄÄSTI JA TÄYDELLISESTI SEKÄ SITEN, ETTEI SÄÄDÖKSEN SISÄLLÖSTÄ VOI EREHTYÄ. TARVITTAESSA SÄÄDÖKSEN NIMESSÄ VOI OLLA SÄÄDÖKSEN KOHTEEN ILMOITTAVAN OSAN JÄLKEEN SÄÄDÖKSEN LYHYTNIMI.

- 8.1** Nimestä eli niistä tiedoista, joita on annettu säädöksen pääasiallisesta kohteesta, on selvittävä, keitä kyseinen säädös koskee (tai ei koske). Siinä on annettava mahdollisimman selkeä kuva säädöksen sisällöstä. Nimeä ei ole syytä kuormittaa aineksilla, jotka eivät edistä tätä päämäärää, vaan olisi käytettävä ennemminkin unionin lainsäädännön eri aloille ominaisia avainsanoja (tältä osin on hyödyllistä tutustua Euroopan unionin voimassa olevan lainsäädännön luetteloon, joka on saatavilla unionin oikeuden EUR-Lex-tietokannassa).

(*) Käytännön oppaan tässä laitoksessa tämän suuntaviivan sanamuotoa on mukautettu Lissabonin sopimuksella tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

Tekstin laatijan olisi harkittava, mitä asioita nimessä on oltava, jotta lukijat, joita teksti varsinaisesti koskee (ei esimerkiksi kaikki maanviljelijät, vaan kaikki omenanviljelijät), pitäisivät tarpeellisenä lukea tällä tavoin nimetyn säädöksen.

- 8.2** Säädöksellä on oltava eri nimi kuin muilla voimassa olevilla säädöksillä (katso kuitenkin 8.3 kohta).
- 8.3** Erityistapaus on säädökset, joilla muutetaan aiempia säädöksiä. Nimeä ei voida pitää täydellisenä, jos siinä ei mainita kaikkien muutettujen säädösten numeroita. Jos niitä ei mainita, on mahdotonta löytää tietyn säädöksen kaikki muutokset. Jos säädöksen ainoa tarkoitus on toisen säädöksen muuttaminen, mainitaan joko muutettavan säädöksen nimi ja järjestysnumero tai sen järjestysnumero ja muutoksen kohde (katso 18.9 ja 18.10 kohta). Jos taas säädöksellä annetaan itsenäisiä säännöksiä, minkä seurauksena toista säädöstä samalla muutetaan, muutettavasta säädöksestä mainitaan ainoastaan numero (katso 19.3 kohta).

Lyhytnimi

- 8.4** Unionin oikeudessa säädökset merkitään kirjaimista ja numeroista koostuvalla koodilla (esimerkiksi (EU) 2015/35). Säädöksen lyhytnimen käytön edut eivät siten ole yhtä ilmeisiä kuin järjestelmissä, joissa tällaista numerointia ei käytetä. Joissakin tapauksissa lyhytnimeä kuitenkin käytetään (esimerkiksi asetus (EY) N:o 1234/2007 = yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus). Vaikka tämä voi vaikuttaa yksinkertaiselta ratkaisulta, viittaaminen säädöksiin lyhytnimellä on omiaan vaarantamaan unionin säädösten täsmällisyyden ja yhdenmukaisuuden. Sen vuoksi tätä menetelmää olisi käytettävä ainoastaan erityisissä tapauksissa, joissa se merkittävästi auttaa ymmärtämistä.
- 8.5** Lyhytnimen antamista, kun säädös hyväksytään lisäämällä lyhytnimi säädöksen nimen jälkeen, olisi vältettävä, sillä tämä vain tekee nimestä kömpelömmän ratkaisematta kysymystä, onko lyhytnimeä käytettävä säädöksessä, jolla se on luotu, tai myöhemmissä säädöksissä.

Huolimatta 8.4 kohdassa esitetystä varauksesta on mahdollista viitata säädökseen käyttäen lyhytnimeä, jotta on helpompi ymmärtää säädös, jossa viittaus tehdään. Tällaisessa tapauksessa valittu lyhytnimi on minkä tahansa muun lyhenteen tapaan mainittava suluissa säädöksen, jossa viittaus tehdään, varsinaisessa tekstissä.

Tiivistelmä

8.6 Säädöksen täydellisessä nimessä ovat sen osat seuraavassa järjestyksessä:

- (1) säädöksen antaneen toimielimen nimi (nimet);
- (2) säädöstyypin (asetus, direktiivi, päätös ja tarvittaessa maininta ”täytäntöönpano” tai ”delegoitu”);
- (3) asianomaisen alan lyhenne (EU, YUTP tai Euratom), vuosi ja säädöksen järjestysnumero⁽⁶⁾;
- (4) tapauksen mukaan allekirjoituspäivä (säädökset, jotka on hyväksytty tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä, talousarvio sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston hyväksymät talousarviopäätökset) tai hyväksymispäivä;
- (5) säädöksen kohde tiiviissä muodossa.

9

JOHDANTO-OSAN VIITTEISSÄ ILMAISTAAN SÄÄDÖKSEN OIKEUSPERUSTA JA SELOSTETAAN SEN ANTAMISEEN JOHTANEEN MENETTELYN PÄÄVAIHEET.

9.1 Johdanto-osan alussa olevilla viitteillä ilmaistaan

- > säädöksen oikeusperusta eli määräys, jossa annetaan toimivalta kyseisen säädöksen hyväksymiseen;
- > ehdotukset, aloitteet, suositukset, pyynnöt tai sellaiset lausunnot, joiden pyytämisestä määrätään perussopimuksissa (muut kuin perussopimuksissa määrätyt menettelyyn liittyvät asiakirjat mainitaan yhdessä viimeisistä johdanto-osan kappaleista⁽⁷⁾); lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävien säädösten osalta lisätään viitteissä maininta, että esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille, sekä maininta noudatetusta menettelystä (tavallinen tai erityinen lainsäätämisyjärjestys).

⁽⁶⁾ Tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta 1 päivästä tammikuuta 2015 alkaen virallisen lehden L-sarjassa julkaistavat asiakirjat numeroidaan juoksevasti säädöstyypistä (asetus, direktiivi, päätös tai muu) riippumatta seuraavasti: (alan tunnus) VVVV/N. Ennen edellä mainittua päivää julkaistulle säädökselle annettu numerointi ei muutu.

⁽⁷⁾ ”Komiteamenettelyyn” kuuluvista lausunnoista ks. 10.18 kohta.

Olisi varmistettava, että on todella kyse viitteistä eikä muualle kuuluvista asioista (katso 9.13 ja 9.14 kohta).

Esitystapa

- 9.2** Jokainen viite alkaa yleensä vakiomuodolla (suomeksi ”ottaa huomioon” tai ”ottavat huomioon”).

Oikeusperusta

- 9.3** Ensiksi viitataan yleisesti perussopimukseen, joka on kyseisen säädöksen yleinen perusta.

Viite laaditaan seuraavasti:

”ottaa [ottavat] huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ...”

tai tapauksen mukaan

”ottaa [ottavat] huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ...”

taikka

”ottaa [ottavat] huomioon Euroopan atomienergiayhteisön perustamissopimuksen ...”.

Jos on viitattava useampaan perussopimukseen, ne on mainittava eri riveillä ja niiden järjestys on seuraava: Euroopan unionista tehty sopimus, Euroopan unionin toiminnasta tehty sopimus ja Euroopan atomienergiayhteisön perustamissopimus.

- 9.4** Jos säädöksen välitön oikeusperusta on perussopimuksen määräys, mainitaan kyseinen perussopimus ja lisätään ”ja erityisesti sen X artiklan”^[8].

Esimerkki:

”ottaa [ottavat] huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 43 artiklan 2 kohdan,”

- 9.5** Jos säädöksen välitön oikeusperusta on sen sijaan johdettuun oikeuteen kuuluvassa säädöksessä^[9], kyseinen säädös ja artikla mainitaan toisessa viitteessä käyttäen tässä ilmaisua ”ja erityisesti sen ... artiklan”.

[8] Jos säädös perustuu liittymisasiakirjan määräykseen, käytetään seuraavaa muotoa: ”ottaa huomioon ... liittymisasiakirjan ja erityisesti sen ... artiklan” tai tapauksesta riippuen ”... ja erityisesti liittymispöytäkirjassa N:o ... olevan ... artiklan”.

[9] Johdettuun oikeuteen kuuluvaan säädökseen viitataan seuraavasti: johdanto-osan viitteessä mainitaan säädöksen täydellinen nimi ja alaviitteessä mainitaan kyseinen EUVL (sarja, numero, päiväys ja sivunumerot).

Esimerkki:

”ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen, ottaa huomioon tietyistä kalakantojen säilyttämiseksi toteutettavista kestävämmän kalastuksen salliviin maihin liittyvistä toimenpiteistä 25 päivänä lokakuuta 2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1026/2012 (*) ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohdan c alakohdan,

(*) EUVL L 316, 14.11.2012, s. 34.”

- 9.6** Oikeusperustasta on selvästi erotettava määräykset, jotka koskevat tehtävien päätösten kohdetta, ehtoja ja asiasisältöä. Yksinomaan menettelyä koskevat määräykset (esimerkiksi SEUT-sopimuksen 294 ja 218 artikla) eivät voi olla oikeusperustana (katso kuitenkin 9.7 kohta).
- 9.7** SEUT-sopimuksen 218 artiklan menettelyä noudattaen tehdyt kansainväliset sopimukset ovat epätyypillisiä, ja ne on syytä mainita erikseen.

Esimerkki:

”ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 100 artiklan 2 kohdan yhdessä sen 218 artiklan 6 kohdan a alakohdan kanssa,”

- 9.8** Kun säädöksessä on artikloja, joissa säädetään tulevien päätösten kohteesta, ja eri artikla, jossa mainitaan, millä toimielimellä on toimivalta tehdä nämä päätökset, viitteenä esitetään ainoastaan viimeksi mainittu artikla.
- 9.9** Jos samassa artiklassa on toimenpiteiden kohdetta koskeva kohta ja toimivaltaa koskeva kohta, viitteenä esitetään vain jälkimmäinen kohta ^[10] eikä koko artiklaa.

Esimerkiksi tuotteiden, jotka ovat yhteisen markkinajärjestelyn kohteena, tariffikiintiöiden yksityiskohtaisia soveltamissääntöjä annettaessa viitteenä esitetään neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 144 artiklan 1 kohta.

^[10] Jos samassa kohdassa on kaksi toimivaltaa koskevaa säännöstä eri alakohdissa, esimerkiksi yhdessä alakohdassa neuvostolle ja toisessa alakohdassa komissiolle, olisi viitattava asianomaiseen alakohtaan.

Menettelyä koskevat asiakirjat

- 9.10** Perussopimuksissa määrättyjä valmisteluasiakirjoja sekä erityisesti Euroopan parlamentin, tilintarkastustuomioistuimen, Euroopan talous- ja sosiaalikomitean ja alueiden komitean lausuntoja koskevia viitteitä on seurattava alaviite, jossa mainitaan, missä virallisen lehden numerossa asiakirja on julkaistu (esimerkiksi EYVL C 17, 22.1.1996, s. 430). Jos asiakirjaa ei ole vielä julkaistu, alaviitteessä mainitaan, milloin se on annettu.

Esimerkki:

[¹] Lausunto annettu 1. huhtikuuta 1996 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

- 9.11** Kun on kyse tavallisesta tai erityisestä lainsäätämisyjärjestyksestä, viite lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäviä säädöksiä koskevien esitysten toimittamisesta laaditaan seuraavasti:

”sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,”

Näissä tapauksissa viite lainsäätämisyjärjestyksestä laaditaan seuraavasti:

”noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä”

tai

”noudattaa erityistä lainsäätämisyjärjestystä,”

Jos tavallisen lainsäätämisyjärjestyksen yhteydessä on ollut tarpeen turvautua sovittelukomitean käyttöön ja jos sovittelu on onnistunut, viite kirjoitetaan seuraavasti:

”noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ja ottavat huomioon sovittelukomitean [...] päivänä [...]kuuta [...] hyväksymän yhteisen tekstin”.

Tavallista lainsäätämisyjärjestystä koskevaa viitettä seuraa alaviite, jossa mainitaan menettelyn kaikki vaiheet.

- 9.12** Tietyissä säädöksissä, joiden oikeusperustassa viitataan johonkin muuhun perussopimuksen artiklaan sisältyvään menettelyyn, myös tämä menettely on esitettävä viitteenä. Esimerkiksi SEUT-sopimuksen 132 artiklan 3 kohdassa (oikeusperusta) viitataan sen 129 artiklan 4 kohdassa määrättyyn menettelyyn. Viimeksi mainittu määräys on mainittava viitteessä, joka on samankaltainen kuin tavallisen lainsäätämisyjärjestyksen tai erityisen lainsäätämisyjärjestyksen yhteydessä käytettävä viite.

”noudattaa perussopimuksen 129 artiklan 4 kohdassa määrättyä menettelyä”

Tiedot, joissa ei ole kyse viitteistä

- 9.13** Olisi tarkistettava, että viitteet koskevat joko oikeusperustaa tai menettelyä. Jos ymmärrettävyyden tai laillisuusvalvonnan vuoksi on tarpeen muistuttaa sellaisten muiden säännösten tai määräysten olennaisesta sisällöstä, jotka eivät ole oikeusperusta, se tehdään johdanto-osan kappaleissa. Yleisempiä huomautuksia voidaan esittää perusteluissa.
- 9.14** Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen yleisiä institutionaalisia määräyksiä (esimerkiksi 238 ja 288 artikla), joita sovelletaan myös kyseiseen säädökseen, ei myöskään mainita viitteissä.

Huom. Tietyt ennalta suoritettut toimet (teknisten elinten lausunnot, muut kuin perussopimuksissa määrätyt kuulemiset) sijoitetaan yleensä johdanto-osan kappaleiden loppuun ja ne mainitaan esimerkiksi seuraavasti: "{elimen nimi} on antanut lausunnon ...", "{elimen nimi} on kuultu ...".

Sisäisten sopimusten tai neuvostossa kokoontuneiden jäsenvaltioiden hallitusten edustajien päätöksissä tällainen maininta on sitä vastoin viitteiden lopussa:

"kuultuaan komissiota"

tai

"yhteisymmärryksessä komission kanssa".

10

JOHDANTO-OSAN KAPPALEISSA ESITETÄÄN LYHYESTI ARTIKLAOSAN KESKEISTEN SÄÄNNÖSTEN PERUSTELUT NIITÄ SELLAISENAAN TOISTAMATTA TAI TOISIN SANOIN ILMAISEMATTA. JOHDANTO-OSAN KAPPALEIDEN SISÄLTÖ EI SAA OLLA NORMATIIVINEN EIKÄ NIISSÄ SAA OLLA POLIITTISIA TOIVOMUKSIA.

- 10.1** 'Johdanto-osan kappaleilla' tarkoitetaan viitteiden ja artiklaosan välissä olevaa säädöksen osaa, jossa esitetään perustelut. Perustelut alkavat ilmaisulla "sekä katsoo seuraavaa:" ["sekä katsovat seuraavaa:"], jota seuraa yhdestä tai useammasta täydellisestä virkkeestä muodostettuja numeroituja kappaleita (katso 11 suuntaviiva). Johdanto-osan kappaleet on laadittava siten, että niitä ei voi käsittää sitoviksi säännöksiksi.
- 10.2** Asetukset, direktiivit ja päätökset on perusteltava. Perustelujen tarkoituksena on selvittää, kuinka toimielin on käyttänyt toimivaltaansa laatiessaan säädöksen^[11], ja antaa riita-asian osapuolille mahdollisuus puolustaa oikeuksiaan sekä Euroopan unionin tuomioistuimelle mahdollisuus harjoittaa valvontaa.
- 10.3** Jos on tarpeen muistuttaa säädöksen historiallisesta taustasta, asiat esitetään aikajärjestyksessä. Säädöksen eri säännöksiä koskeissa perusteluissa seurataan mahdollisuuksien mukaan säännösten järjestystä.

Säädöksen perustelut sisältävät ihannetapauksessa:

- tiiviin esityksen huomioon otettavista asioista ja lainsäädännöstä;
- päätelmän, että on tarpeen tai aiheellista toteuttaa artiklaosassa säädetyt toimenpiteet.

[11] Ks. asia 24/62, Saksa v. komissio, tuomio 4.7.1963, Kok., s. 131.

- 10.4** Unionin säädöksen perustelujen sisältö ei ole tarkemmin eriteltävissä. Yleisiä tai yksittäisiä säädöksiä, jotka koskevat eri aloja tai jotka säädetään erilaisissa olosuhteissa, ei voida perustella yhdenmukaisella tavalla.

Perustelujen laatimiselle on kuitenkin esitettävissä tiettyjä periaatteita

- 10.5** Johdanto-osan kappaleissa on perusteltava lyhyesti säädöksen artiklaosan keskeiset säännökset. Tämä merkitsee seuraavaa:

10.5.1 Johdanto-osan kappaleiden on oltava todellisia perusteluja. Niissä ei saisi mainita oikeusperustoja (jotka on esitettävä johdanto-osan viitteissä) tai toistaa oikeusperustaksi mainittua toimivallan antavaa määräystä. Johdanto-osan kappaleet ovat tarpeettomia eivätkä vastaa tarkoitustaan, jos niissä kerrotaan ainoastaan, mitä säädös koskee, tai toistetaan säännökset sellaisenaan tai toisin sanoin perustelematta niitä.

10.5.2 Johdanto-osan kappaleissa ei saa perusteluja esittämättä pelkästään todeta, että olisi annettava tiettyjä säännöksiä.

10.5.3 Säädöksen perusteluja ei saa edes osittain esittää pelkästään viittaamalla toisen säädöksen perusteluihin (ristiin perustelu) ^[12].

10.6 Jokaista säännöstä ei tarvitse erikseen perustella. Säädöksen tai säännöksen kumoaminen on sen sijaan aina perusteltava (katso myös 10.14 kohta).

10.7 Johdanto-osan kappaleet, joissa ei esitetä perusteluja artiklaosalle, olisi jätettävä pois tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta; esimerkiksi turvautuminen SEUT-sopimuksen 352 artiklaan yleensä perustellaan viimeisessä johdanto-osan kappaleessa seuraavasti:

”Perussopimuksessa ei ole muita määräyksiä [tämän asetuksen/direktiivin/päätöksen antamiseksi] tarvittavista valtuuksista kuin 352 artikla,”

[12] Ks. asia 230/78, Eridania-Zuccherifici nazionali ja Società italiana per l'industria degli zuccheri, tuomio 27.9.1979, Kok., s. 2749, ja asia 73/74, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique ym. v. komissio, tuomio 26.11.1975, Kok., s. 1491.

- 10.8** Samaten, jos annettavaa säädöstyyppeä ei täsmennetä oikeusperustassa ("Neuvosto toteuttaa tarvittavat toimenpiteet") eikä toteutettavan toimenpiteen sisällöstä ilmene, mikä unionin oikeuden säädös olisi sopiva, säädöstyypin valinta olisi perusteltava. Jos jossakin tapauksessa tietty tavoite voitaisiin säännellä asetuksella, joka on sellaisenaan sovellettava, olisi johdanto-osan kappaleissa selitettävä, miksi kuitenkin on päädytty direktiiviin, joka täytyy saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä. Laatijan on myös otettava huomioon toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteet.

Perusteluvollisuuden laajuus riippuu kyseessä olevan säädöksen tai säännöksen luonteesta

A. YLEISESTI SOVELLETTAVAT SÄÄDÖKSET

- 10.9** *Perussäädösten* perusteluissa olisi perusteltava säädöksen yleinen tarkoitus ennemminkin kuin jokainen yksittäinen säännös. Erittäin merkittävät tai esitetystä yleislinjasta poikkeavat yksittäiset säännökset on kuitenkin erikseen perusteltava.
- 10.10** *Täytäntöönpanosäädösten* perustelut ovat välttämättä yksityiskohtaisempia, vaikka myös niissä olisi aina pyrittävä lyhyeen esitystapaan.
- 10.11** Yleisesti sovellettavien säädösten perusteluissa ei kuitenkaan tarvitse välttämättä esittää eikä varsinkaan arvioida seikkoja, jotka on säädöksen antamisessa otettu huomioon. Käytännössä ei ole mahdollista esittää yksityiskohtaisia ja laskelmiin perustuvia perusteluja säädöksille, joissa vahvistetaan tuontimaksuja tai säädetään maataloustuotteiden vientituesta. Riittävää on, että mainitaan laskelmissa käytetyt perusteet ja menetelmät sekä kuvataan säädöksen antamiseen johtanut kokonaistilanne ja yleiset tavoitteet, joihin säädöksellä pyritään ^[13].

[13] Ks. asia 16/65, Schwarze, tuomio 1.12.1965, Kok., s. 1081.

B. YKSITTÄISTAPAUKSIA KOSKEVAT SÄÄDÖKSET

10.12 Yksittäistapauksia koskevat säädökset on perusteltava tarkemmin.

10.13 Näin on erityisesti säädöksissä, joilla hylätään hakemus. Yksityiskohtaiset perustelut on myös esitettävä kilpailuoikeutta koskevissa päätöksissä, joissa on kuvailtava monimutkaisia tosiseikkoja ja oikeudellisia näkökohtia. Koska päätöksen on kuitenkin oltava selkeä, myös tässä on pyrittävä lyhyeen esitystapaan.

C. ERITYISSÄÄNNÖKSET

10.14 Tietyt säännökset on perusteltava erityisen huolellisesti, varsinkin jos ne:

- > ovat poikkeuksia voimassa olevista säännöksistä;
- > ovat vastoin yleistä sääntelyä;
- > merkitsevät poikkeamista yleisperiaatteista, kuten taannehtivat säännökset;
- > saattavat aiheuttaa tietyille asianomaisille haittaa;
- > tulevat voimaan julkaisupäivänä.

D. SÄÄDÖKSEN TOISSIJAISUUDEN JA SUHTEELLISUUDEN PERUSTELU

10.15 Toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden osalta on esitettävä erityiset perustelut.

10.15.1 Lainsäädäntövaltaa käyttäessään toimielinten on otettava huomioon toissijaisuusperiaate ja osoitettava säädöksen perusteluissa, ja lyhyemmin johdanto-osan kappaleissa, kuinka periaatetta noudatetaan.

10.15.2 Toissijaisuutta koskevan johdanto-osan kappaleen muoto vaihtelee tapauskohtaisesti. Se rakentuu kuitenkin 10.15.4 kohdan mallin tapaan. On kuitenkin pidettävä mielessä SEU-sopimuksen 5 artiklassa tehty erottelu unionin yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvien alojen ja muun toimivallan välillä.

- 10.15.3** Yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvilla aloilla SEU-sopimuksen 5 artiklan 4 kohdassa määrätään pelkästään suhteellisuusperiaatteen noudattamisesta. Tässä tapauksessa johdanto-osan kappaleessa rajoitetaan suhteellisuuden perustelemiseen ja se kuuluu seuraavasti:
- ”Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti on tarpeen ja aiheellista (mainitaan yleistavoite) perustavoitteen toteuttamiseksi säätää (mainitaan säädöksellä säänneltävät erityiset toimenpiteet). Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklan 4 kohdan mukaisesti tässä (mainitaan säädöstyypin) ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen aiottujen tavoitteiden saavuttamiseksi.”
- 10.15.4** Aloilla, joilla unionilla ei ole yksinomaista toimivaltaa, johdanto-osan kappaleessa mainitaan sekä toissijaisuusperiaate että edellä mainittu suhteellisuusperiaate seuraavan mallin mukaisesti:
- ”Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän (mainitaan säädöstyypin) tavoitteita, [joita ovat / eli (mainitaan tarvittaessa tavoitteet),] koska (mainitaan syyt), vaan ne voidaan (mainitaan toiminnan laajuus tai vaikutukset) vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä (mainitaan säädöstyypin) ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.”
- 10.15.5** Edellä esitettyjä malleja täydennetään ja kehitetään tapauksen mukaan todellisten perusteiden esittämiseksi siten kuin suluissa on ilmaistu. Malleista on mahdollista poiketa edellyttäen, että tarve toimia unionin tasolla, ja tarvittaessa toiminnan oikeasuhteisuus ilmenevät selvästi johdanto-osan kappaleista.

Säädösvallan siirtoa ja täytäntöönpanovaltaa koskevat johdanto-osan kappaleet

- 10.16** Perussäädöksessä, jossa on säännöksiä delegoiduista säädöksistä, jotka komissio antaa, on oltava erityinen johdanto-osan kappale, jossa viitataan SEUT-sopimuksen 290 artiklaan. Tällaisen johdanto-osan kappaleen kuin myös vastaavien säännösten muodosta Euroopan parlamentti, neuvosto ja komissio ovat sitoutuneet niin pitkälle kuin mahdollista käyttämään yhdessä laatimiaan vakiomuotoiluja.
- 10.17** Perussäädöksessä, jossa on säännöksiä täytäntöönpanosäädöksistä, jotka komissio antaa (SEUT-sopimuksen 291 artikla), on oltava tarvittaessa erityinen johdanto-osan kappale, jossa viitataan yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovalan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EU) N:o 182/2011^[14].

Maininta kuulemisesta

- 10.18** Asetuksessa (EU) N:o 182/2011 säädetyt kuulemiset mainitaan komission hyväksymien täytäntöönpanosäädösten johdanto-osassa.

Komitean kuulemisella tarkastelumenettelyn puitteissa (asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artikla) on aina samat oikeusvaikutukset. Komitean kuulemista ei mainita viitteissä vaan viimeisessä johdanto-osan kappaleessa:

Esimerkki:

“[...] Tässä päätöksessä säädetyt toimenpiteet ovat [komitean nimi] komitean lausunnon mukaiset,”

Sitä vastoin neuvoo-antavan komitean kuuleminen neuvoo-antavan menettelyn puitteissa (asetuksen (EU) N:o 182/2011 4 artikla) mainitaan viimeisessä viitteessä, joka kuuluu seuraavasti:

“on kuullut [komitean nimi] komiteaa,”

[14] EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.

11

JOKAINEN JOHDANTO-OSAN KAPPALE ON NUMEROITAVA.

- 11.1** Numerointikäytännön noudattaminen on ilmeisen perusteltua, koska se selkeyttää säädöksiä ja helpottaa viittaamista niihin sekä valmisteluvaiheessa että säädösten antamisen jälkeen.

Se ei koske ainoastaan yleisesti sovellettavia säädöksiä vaan kaikkia toimielinten asiakirjoja, jotka laaditaan määrämuotoa käyttäen (nimi, johdanto-osa, artiklaosa).

- 11.2** Esitystapa on seuraava:

”sekä katsoo [katsovat] seuraavaa:

(1) ...

(2) ...”.

Huom. Jokainen johdanto-osan kappale alkaa isolla alkukirjaimella ja päättyy pisteeseen, paitsi viimeinen johdanto-osan kappale, joka päättyy pilkkuun.

- 11.3** Jos johdanto-osassa on ainoastaan yksi kappale, sitä ei numeroida.

12

SITOVAN SÄÄDÖKSEN ARTIKLAOSASSA EI SAA OLLA SÄÄNNÖKSIÄ, JOTKA EIVÄT OLE NORMATIIVISIA, KUTEN TOIVOMUKSIA TAI POLIITTISIA LAUSUMIA, EIKÄ SÄÄNNÖKSIÄ, JOISSA TOISTETAAN TAI ILMAISTAAN TOISIN SANOIN PERUSSOPIMUSTEN OSIA TAI ARTIKLOJA TAIKKA JOISSA TOISTETAAN VOIMASSA OLEVAA LAINSÄÄDÄNTÖÄ.

SÄÄDÖKSET EIVÄT SAA SISÄLTÄÄ SÄÄNNÖKSIÄ, JOISSA ESITETÄÄN MUIDEN ARTIKLOJEN SISÄLTÖ TAI TOISTETAAN SÄÄDÖKSEN NIMI.

Sitovan säädöksen säännökset, jotka eivät ole normatiivisia

- 12.1** Sitovissa säädöksissä esitetään säännökset sekä säädöksen ymmärtämiseksi ja soveltamiseksi tarpeelliset tiedot (esimerkiksi soveltamisala, määritelmät). Kaikki muu on tarpeetonta; toivomukset, aikomukset ja julistukset eivät kuulu sitovan säädöksen artiklaosaan.

Esimerkki vältettävästä asetuksen säännöksestä, joka ei ole normatiivinen:

”Komission ja muiden unionin toimielinten sekä kansallisten viranomaisten olisi ympäristömerkillä varustettujen tuotteiden käyttöä edistääkseen näytettävä esimerkkiä silloin, kun ne määrittelevät omia tuotevaatimuksiaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta unionin oikeuden soveltamista.”

Säännöksessä ilmaistaan selkeästi toivomus, joka ei velvoita mihinkään. Se ei siis kuulu sitovaan säädökseen vaan ennemminkin kyseistä säädöstä täydentävään tiedonantoon tai suositukseen.

Säännökset, joissa toistetaan tai ilmaistaan toisin sanoin perussopimusten tai muiden säädösten osia tai artikloja

- 12.2** Tällainen käytäntö on tarpeeton ja vaarallinen. Esimerkkinä voidaan mainita säädös, joka perustuu SEUT-sopimuksen 46 artiklaan, mistä johdanto-osan viitteissä asianmukaisesti mainitaan. On aiheetonta laatia kappaletta, jossa toistetaan 45 artiklan 1 kohta: ”Turvataan työntekijöiden vapaa liikkuvuus unionissa”. Säädöksen laatijan on kerrottava, miten määräys aiotaan panna täytäntöön, eikä toistaa sitä. Tällainen toistaminen on lisäksi vaarallista, sillä alkuperäisestä sanonnasta poikkeaminen saattaa antaa vaikutelman, että pyritään muuhun tulokseen, ja jopa aiheuttaa olettamuksen tästä.

Säännökset, joissa esitetään ainoastaan muiden artiklojen sisältöä

- 12.3** Tällaiset säännökset on yleensä laadittu seuraavasti:

”Järjestelmän täytäntöönpanemiseksi neuvosto vahvistaa 3, 4 ja 5 artiklassa säädetyt toimenpiteet.”

Niitä on vältettävä niin pitkälle kuin mahdollista, sillä kyseisiin artikloihin sisältyvät kaikki niiden täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohdat. Lisäksi tällainen rakenne voi luoda epä tietoisuutta siitä, onko tulevan täytäntöönpanotoimenpiteen oikea oikeusperusta artikla, johon viittaus sisältyy, vai artikla, johon viitataan.

Säännökset, joissa toistetaan säädöksen nimi

- 12.4** Myös silloin, kun säädöksen nimen muodostavien sanojen käyttöä ei voida välttää (esimerkiksi artiklassa, jossa määritellään säädöksen kohde ja soveltamisala), täytyy syntyä ”lisäarvoa” siten, että teksti selkeytyy.

13

TARVITTAESSA SÄÄDÖKSEN KOHDE JA SOVELTAMISALA ON MÄÄRITELTÄVÄ SÄÄDÖKSEN ALUSSA OLEVASSA ARTIKLASSA.

- 13.1** 'Kohde' on se asia, jota säädös koskee, ja 'soveltamisala' tarkoittaa niitä tosiasiallisia ja oikeudellisia tilanteita sekä henkilöitä, joihin säädöstä sovelletaan.
- 13.2** Kansainvälisten sopimusten ensimmäisessä artiklassa yleensä määritellään kohde ja soveltamisala. Tätä noudatetaan usein myös unionin säädöksissä. Sen hyödyllisyys on arvioitava tapauskohtaisesti.
- 13.3** Jos siinä ainoastaan ilmaistaan toisin sanoin säädöksen nimi, se on varmasti tarpeeton. Sen sijaan siinä voidaan antaa lukijalle sellaista tietoa, josta lukija näkee heti, ketä säädös koskee, mutta jota tietoa ei olisi voitu sisällyttää nimeen tekemättä siitä liian pitkää. Tässä yhteydessä on huolehdittava, ettei lukijaa johdeta harhaan.

Jos tällaisessa artiklassa säädetään esimerkiksi, että säädöstä sovelletaan "ajoneuvoihin, joiden enimmäisnopeus on 25 km/h tai enemmän", säädöksessä voi olla säännöksiä, jotka koskevat esimerkiksi vain sellaisia ajoneuvoja, joiden enimmäisnopeus on 50 km/h, koska ne kuuluvat määriteltyyn soveltamisalaan. Sen sijaan säädöksessä ei saa olla säännöksiä, jotka koskevat ajoneuvoja, joiden enimmäisnopeus on esimerkiksi 20 km/h, sillä tällaisen ajoneuvon valmistaja tai omistaja saattaa jättää soveltamisalaa koskevan artiklan perusteella loput artikkelit lukematta.

- 13.4** Soveltamisalan ja määritelmän välinen ero ei ole aina selvä. Seuraavassa esimerkissä ilmaistaan määritelmässä samalla säädöksen soveltamisala:

"1 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan 'ajoneuvolla' kaikkia tieliikenteeseen tarkoitettuja korilla varustettuja tai korittomia, vähintään nelipyöräisiä moottoriajoneuvoja, joiden suurin rakenteellinen nopeus on yli 25 km/h, sekä niiden perävaunuja, lukuun ottamatta kiskoilla kulkevia ajoneuvoja, maatalous- ja metsätraktoreita ja liikkuvia koneita."

Artikla voisi yhtä hyvin kuulua ”1 artikla – Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin ... moottoriajoneuvoihin ..., jäljempänä ’ajoneuvo’”. Tämä ratkaisu on yleensä parempi, etenkin jos säädöksessä ei ole artiklaa, jossa säädetään muista määritelmistä. Tällä tavoin soveltamisala on mahdollista ilmaista selkeämmin ja suuremmin.

14

JOS SÄÄDÖKSESSÄ KÄYTETTYJEN TERMIEN MERKITYS EI OLE YKSISELITTEINEN, KYSEISET TERMIT ON KOOTUSTI MÄÄRITELTÄVÄ SÄÄDÖKSEN ALUSSA OLEVASSA ARTIKLASSA. MÄÄRITELMÄSSÄ EI SAA OLLA NORMATIIVISIA AINEKSIA.

- 14.1** Termejä olisi käytettävä siinä merkityksessä, joka niillä on yleis- tai erikoiskielessä. Oikeudellinen selkeys voi kuitenkin vaatia määrittelemään säädöksessä siinä käytetyt termit. Näin on erityisesti silloin, kun termillä on useita merkityksiä, mutta tarkoitetaan vain yhtä niistä, tai silloin, kun kyseisen termin tavanomaista merkitystä halutaan säädöksen tarkoituksena varten kaventaa tai laajentaa. Määritelmä ei saa kuitenkaan olla termin tavanomaisen merkityksen vastainen.

Termiä on käytettävä määritelmän mukaisessa merkityksessä kaikkialla säädöksessä.

- 14.2** Tämän suuntaviivan toisessa virkkeessä huomautetaan säädösten laadinnassa usein esiintyvistä virheistä.

14.2.1 Esimerkki huonosta muodosta:

”d) ’valituksella’ ... henkilön ..., jonka etua aluksen turvallinen käyttö ... koskee, antamaa selostusta tai valitusta, jollei kyseinen jäsenvaltio pidä selostusta tai valitusta ilmeisen perusteettomana; selostuksen antajan tai valittajan henkilöllisyyttä ei saa ilmaista aluksen päällikölle tai laivanomistajalle.”

- 14.2.2** Alleviivatussa lauseessa ei ole kyse määritelmästä vaan itsenäisestä normatiivisesta säännöksestä.
- 14.3** Normatiiviset ainekset kuuluvat artiklaosan normatiivisiin säännöksiin. Tässä esimerkissä tekstin laatija voi täydentää artiklaosaa sisällyttämällä sopivaan kohtaan "... Jos jäsenvaltio saa valituksen, jota se ei pidä ilmeisen perusteettomana, se ..." ja lisäämällä toiseksi alakohdaksi virkkeen "Selostuksen antajan tai valittajan henkilöllisyyttä ...".
- 14.4** Vaatimus, ettei määritelmässä saa olla itsenäistä normatiivista ainesta, ei ole kielletty yksinomaan systemaattisen järjestyksen säilyttämisen vuoksi. Sisällytettäessä tällaisia aineksia määritelmään vaarana on, että lukija, joka ei löydä kaikkia normatiivisia aineksia samasta paikasta, unohtaa niistä osan säädöstä tulkitessaan.

15

ARTIKLAOSA ON MAHDOLLISUUKSIEN MUKAAN LAADITTAVA VAKIORAKENNETTA NOUDATTAEN (KOHDE JA SOVELTAMISALA – MÄÄRITELMÄT – OIKEUDET JA VELVOITTEET – SÄÄDÖSVALLAN SIIRRON JA TÄYTÄNTÖÖNPANOVALTUUTUKSEN SISÄLTÄVÄT SÄÄNNÖKSET – MENETTELYSÄÄNNÖKSET – SOVELTAMISTOIMENPITEET – SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET JA LOPPUSÄÄNNÖKSET).

SE ON JAETTAVA ARTIKLOIHIN JA TARVITTAESSA, SEN PITUUDESTA JA MONITAHOSUUDESTA RIIPPUEN, OSASTOIHIN, LUKUIHIN JA JAKSOIHIN. KUN ARTIKLA SISÄLTÄÄ LUETTELOA, ON LUETTELOA JOKAINEN KOHTA ENSISIJAISESTI ILMAISTAVA JOKO NUMEROLLA TAI KIRJAIMELLA, EIKÄ LUETELMAVIIVALLA (*).

- 15.1** Artiklaosan vakiorakenne koostuu seuraavista tekstin aineksista, jotka laaditaan jokseenkin tiukkoja esitystapaa koskevia sääntöjä noudattaen:

(*) Käytännön oppaan tässä laitoksessa tämän suuntaviivan sanamuotoa on mukautettu Lissabonin sopimuksella tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

- (1) kohde ja soveltamisala (katso 13 suuntaviiva);
- (2) määritelmät (katso 14 suuntaviiva);
- (3) säännökset, jotka koskevat säädösvallan tai täytäntöönpanovallan siirtoa;
- (4) täytäntöönpanotoimenpiteet. Säännöksissä, joissa säädetään yksityiskohtaisista säännöistä ja aikataulusta direktiivin saattamiseksi osaksi jäsenvaltioiden lainsäädäntöä, noudatetaan vakiokaavaa. Vakiokaavoja on myös muille säännöksille, esimerkiksi jäsenvaltioissa määrättäviä seuraamuksia tai oikeussuojakeinoja koskeville säännöksille;
- (5) siirtymä- ja loppusäännökset. Tähän ryhmään kuuluu:
 - > mahdollinen aiempien säädösten kumoaminen (katso 21 suuntaviiva). Kumoamispäivä on ilmoitettava selvästi, jos se poikkeaa kumoavan säädöksen voimaantulopäivästä;
 - > siirtymäsäännökset siirtymisestä vanhasta järjestelmästä uuteen. On oltava erityisen tarkka päivämäärien ilmoittamisessa. Ne on ilmoitettava siten, ettei jää epäselväksi, minkä ajan vanha järjestelmä tai osa siitä on vielä voimassa uuden järjestelmän tultua voimaan;
 - > säännökset vanhojen säädösten muuttamisesta (katso 18 suuntaviiva);
 - > säädöksen soveltamisaika (katso 20 suuntaviiva).

15.2 Muut ainekset – oikeudet ja velvollisuudet sekä muut menettelysäännökset kuin delegoituja säädöksiä ja täytäntöönpanosäädöksiä koskevat – muodostavat varsinaisen normatiivisen säädöksen osan ja niiden muotoon vaikuttaa säädöksen tavoite ja säädettävän järjestelmän monitahoisuus.

- 15.3** Jos artiklaan sisältyy luettelo, on varmistettava, että kaikki luettelon kohdat sopivat yhteen johdantokappaleen kanssa ja ovat siihen suoraan yhteydessä. Tämän vuoksi on suotavaa välttää itsenäisten virkkeiden tai alakohtien sisällyttämistä numeroitujen kohtien joukkoon.

Esimerkki vältettävästä muodosta:

”Toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä tarkastuksia, joilla varmistetaan:

- ostojen ja toimitusten vastaavuus,
Toimivaltaisen viranomaisen on tässä tarkastuksessa käytettävä erityisesti jalostuksen unionin oikeudessa säädettyjä kertoimia, jos sellaisia on. Kaikissa muissa tapauksissa tarkastuksen on perustuttava kyseisellä alalla yleisesti hyväksytyihin kertoiimiin,
- raaka-aineiden asianmukainen loppukäyttö,
- unionin oikeuden säännösten noudattaminen.”

Tällaisessa tapauksessa on parempi luopua luettelosta ja esittää teksti seuraavasti:

”Toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä tarkastuksia, joilla varmistetaan ostojen ja toimitusten vastaavuus.

Toimivaltaiten viranomaisten on näissä tarkastuksissa käytettävä erityisesti unionin oikeudessa säädettyjä kertoimia, jos sellaisia on. Kaikissa muissa tapauksissa tarkastusten on perustuttava kyseisellä alalla yleisesti hyväksytyihin kertoiimiin.

Tarkastusten tavoitteena on lisäksi varmistaa raaka-aineiden asianmukainen loppukäyttö ja unionin oikeuden säännösten noudattaminen.”

- 15.4** Sädöksen artiklaosan jaottelu esitetään seuraavassa taulukossa. Rakenteeltaan yksinkertaiset säädökset koostuvat artikloista ja niiden alajaottelusta. Artiklatason yläpuolella säädös jaotellaan lukuihin, jotka koostuvat tarvittaessa jaksoista. Erittäin monitahoisissa teksteissä luvut voidaan ryhmitellä osastoihin ja osastot vielä mahdollisesti osiin.

Nimitys	Numerointi	Viittaus tekstissä	Huomautuksia
I Ylätason jaottelu			Voidaan otsikoida
— osa	I osa, II osa (tai Ensimmäinen osa, Toinen osa)	I osassa, II osassa (tai ensimmäisessä osassa, toisessa osassa)	Pitkissä tai kovin monitahoisissa teksteissä voidaan käyttää kaikkia tai joitakin näistä
— osasto	I osasto, II osasto	I osastossa, II osastossa	
— luku	I luku, II luku (tai 1 luku, 2 luku)	I luvussa, II luvussa (tai 1 luvussa, 2 luvussa)	
— jakso	1 jakso, 2 jakso	1 jaksossa, 2 jaksossa	
II Perustason jaottelu			Voidaan otsikoida
— artikla	Ainoa artikla 1 artikla, 2 artikla	ainoassa artiklassa 1 artiklassa, 2 artiklassa	Juokseva numerointi (ylätason jaottelusta riippumatta)
tai			
— kohta	I, II (tai A, B) I. (tai A, taikka 1.)	I kohdassa, II kohdassa (tai A kohdassa, B kohdassa) I kohdassa (tai A kohdassa taikka 1 kohdassa)	Käytetään joissakin suosituksissa, päätöslauselemissa, julistuksissa
III Alatason jaottelu			Ei otsikoida
— kohta (numeroitu)	1., 2.	1 kohdassa, 2 kohdassa	
— kohta (numeroimaton)	ei ole	ensimmäisessä kohdassa, toisessa kohdassa	Artiklan itsenäinen osa
— alakohta	ei ole	ensimmäisessä alakohdassa, toisessa alakohdassa	Numeroidun kohdan epäitsenäinen osa
— alakohta	a), b) 1), 2) i), ii), iii), iv)	a alakohdassa, b alakohdassa 1 alakohdassa, 2 alakohdassa i alakohdassa, ii alakohdassa	Edeltää yleensä johdantokappale
— luetelmakohta	—	ensimmäisessä luetelmakohdassa, toisessa luetelmakohdassa	
— virke	ei ole	ensimmäisessä virkkeessä, toisessa virkkeessä	Päättyy pisteeseen

Sisäiset ja ulkoiset viittaukset

16 ja 17 suuntaviiva

16

MAHDOLLISUUKSIEN MUKAAN ON VÄLTETTÄVÄ VIITTAUKSIA MUIHIN SÄÄDÖKSIIN. VIITTAUKSISSA ON AINA ILMOITETTAVA TÄSMÄLLISESTI SÄÄDÖS TAI SÄÄNNÖS, JOHON VIITATAAN. SAMOIN ON VÄLTETTÄVÄ RISTIKKÄISIÄ VIITTAUKSIA (VIITTAAMINEN SÄÄDÖKSEEN TAI ARTIKLAAN, JOSSA VIITATAAN LÄHTÖSÄÄNNÖKSEEN) JA VIITTAUSKETJUJA (VIITTAAMINEN SÄÄNNÖKSEEN, JOSSA VIITATAAN JOHONKIN TOISEEN SÄÄNNÖKSEEN).

Sisäiset ja ulkoiset viittaukset

16.1 Sisäisellä viittauksella tarkoitetaan viittausta johonkin toiseen saman säädöksen säännökseen. Ulkoisella viittauksella tarkoitetaan viittausta joko johonkin toiseen unionin säädöksen tai muuhun oikeuslähteeseen.

16.1.1 Esimerkki sisäisestä viittauksesta

Säännös viittaa saman säädöksen liitteeseen

”1. Valmisteen ympäristölle aiheuttamat vaarat arvioidaan käyttäen yhtä tai useampaa seuraavista menettelytavoista:

a) käyttämällä liitteessä III kuvattua sopimuksenvaraista menetelmää;”

16.1.2 Esimerkki ulkoisesta viittauksesta:

Säännös viittaa toiseen säädökseen

”b) määrittämällä valmisteen ympäristölle vaaralliset ominaisuudet, mikä on tarpeen asianmukaisen luokituksen määrittämiseksi direktiivin 67/548/ETY liitteessä VI esitettyjen perusteiden avulla.”

16.2 Sekä sisäisten että ulkoisten viittausten on oltava riittävän täsmällisiä, jotta lukijan on helppo löytää säädös, johon viitataan.

16.3 Ulkoiset viittaukset vaativat erittäin suurta huolellisuutta. On varmistettava, että säädös, johon viitataan, on riittävän selkeä ja helposti yleisön saatavilla.

Viittausperiaatteet

- 16.4** Viittausta olisi käytettävä ainoastaan, jos
- > viittauksen avulla on mahdollista yksinkertaistaa tekstiä siten, että viitatus säännöksen sisältöä ei ole tarpeen toistaa,
 - > viittaus ei vaikeuta säännöksen ymmärrettävyyttä, ja
 - > säädös, johon viitataan, on julkaistu tai se on helposti yleisön saatavilla.
- 16.5** Myös avoimuusperiaatteen vuoksi viittauksia olisi käytettävä kohtuullisesti. On suotavaa, että säädös voidaan lukea ja ymmärtää ilman toisten säädösten apua. Pyrkiminen säädöksen luettavuuteen ei saa kuitenkaan johtaa siihen, että johdetussa oikeudessa toistetaan primaarioikeuden määräyksiä (katso 12.2 kohta).
- 16.6** Ennen viittauksen tekemistä olisi harkittava niitä seurauksia, joita tulevaisuudessa voi olla, jos viitattua säädöstä myöhemmin muutetaan.

Ymmärrettävyys

- 16.7** Viittaus olisi laadittava siten, että keskeinen sisältö säännöksestä, johon viitataan, voidaan ymmärtää lukematta kyseistä säännöstä.

Esimerkki:

Vältettävä:

”Sovelletaan 15 artiklaa ... vientiin ... maihin”

Paremmiin:

”Edellä 15 artiklassa säädettyä valvontamenettelyä sovelletaan vientiin ... maihin”

Selkeys

- 16.8** Olisi täsmennettävä, mihin säännöksen asiakohtiin ja oikeusvaikutuksiin halutaan viitata.
- 16.8.1** Olisi vältettävä viittaamista toiseen säännökseen siten, että se vain merkitään sulkeisiin.
- 16.8.2** Eräissä säännöksissä viitataan normiin todeten, että sitä sovelletaan analogisesti tai oikeammin ”soveltuvin osin”. Tätä tekniikkaa tulisi käyttää ainoastaan, kun on kohtuutonta toistaa viitattua normia ja mukauttaa sitä. On tärkeää todeta niin täsmällisesti kuin mahdollista, kuinka viitattua normia sovelletaan.

16.9 Viittaukset, joissa käytetään sanontaa ”sanotun kuitenkin rajoittamatta”, eivät usein ole selkeitä. Säädös, jossa viittaus tehdään, ja säädös, johon viitataan, voivat olla keskenään ristiriidassa. Tällaisen viittauksen voi yleensä jättää tekemättä rajaamalla soveltamisalan paremmin. On myös tarpeetonta viitata tällä sanonnalla ylemmän tason säännöksiin, joita joka tapauksessa sovelletaan.

Esimerkki:

Vältettävä:

”Tämän direktiivin luokitusta, pakkaamista, merkintöjä ja käyttöturvallisuustiedotteita koskevia artikloja sovelletaan kasvinsuojeluaineisiin, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 91/414/ETY soveltamista.”

Paremmiin:

”Tämän direktiivin ... koskevia artikloja sovelletaan kasvinsuojeluaineisiin.”

Viitatun säädöksen maininta

16.10 Kun on viitattava toiseen säädökseen, sen nimi mainitaan joko täydellisenä julkaisutietoineen tai lyhennettynä. Lyhennettyä muotoa käytetään, jos viittaus on säädöksen nimessä tai jos säädökseen on jo aikaisemmin viitattu.

16.10.1 Kun säädöksen nimessä mainitaan toisen säädöksen nimi:

- > jälkimmäisestä säädöksestä jätetään pois ensimmäisen säädöksen antaneen toimielimen nimi, jos se on molemmissa säädöksissä sama; (kuitenkin, jos mainitaan useita säädöksiä, jotka eri toimielimet ovat antaneet, toimielimet mainitaan aina, vaikka olisi kyseessä sama toimielin, joka on antanut viitatun säädöksen tai samat toimielimet, jotka ovat antaneet viitatun säädöksen);
- > myös päiväys jätetään pois, jollei kyseessä ole säädos, jolla ei ole virallista järjestysnumeroa eikä julkaisunumeroa;
- > jätetään pois myös sanat, jotka tarpeettomasti tekevät viitatun säädöksen nimestä raskaan ja jotka voivat aiheuttaa sekaannuksia, kuten maininnat ”ja ... muuttamisesta” tai ”ja ... kumoamisesta”, sekä muut maininnat, jotka tarvittaessa seuraavat nimeä: ”kodifikaatio”, ”uudelleenlaadittu teksti” jne.;
- > ei mainita virallisen lehden numeroa, jossa viittauksen kohteena oleva säädos on julkaistu.

16.10.2 Johdanto-osan viitteissä, joilla on juhlallinen luonne, säädösten nimet mainitaan täydellisinä^[15]. Tiedoksi annettavista direktiiveistä tai päätöksistä mainitaan julkaisunumero. Nimeä seuraa viitemerkki alaviitteestä, jossa ilmoitetaan virallisen lehden numero, jossa säädös on julkaistu. Perussopimusten ja muiden niiden kaltaisten asiakirjojen (esimerkiksi liittymisasiakirjat ja AKT-EU-kumppanuussopimus) yhteydessä tällaista alaviitettä ei kuitenkaan käytetä.

Esimerkki:

”ottaa huomioon kansalaisaloitteesta 16 päivänä helmikuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 211/2011 [*] ja erityisesti sen ...

[*] EUVL L 65, 11.3.2011, s. 1.”

16.10.3 Säädöksen muissa osissa (johdanto-osan kappaleet, artikkelit ja liitteet) käytetään yksinkertaista viittauksen muotoa^[16]:

- > säädökseen, johon viitataan ensimmäisen kerran (vaikka se olisi jo mainittu nimessä) ja johon ei ole jo viitattu johdanto-osan viitteissä, *viitataan sen numerolla ja mainitaan sen antanut toimielin sekä alaviitteessä ilmoitetaan sen täydellinen nimi^[17] ja virallisen lehden numero, jossa se on julkaistu;*
- > jos säädöksen täydellinen nimi ja julkaisutiedot on jo mainittu viittauksena ensimmäisen kerran viitteissä, sen jälkeen säädökseen viitataan tekstissä ainoastaan sen numerolla.

Esimerkki:

Ensimmäinen viittaus:

”Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 211/2011 [*]

[*] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 211/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, kansalaisaloitteesta (EUVL L 65, 11.3.2011, s. 1).”

[15] Viitattaessa täydelliseen nimeen siihen kuuluvat 1 päivästä elokuuta 2013 kaikki maininnat, jotka muodostavat nimen kuten ”ja ... muuttamisesta” tai ”ja ... kumoamisesta”, ei kuitenkaan muita mainintoja, jotka tarvittaessa seuraavat nimeä: ”kodifikaatio”, ”uudelleenlaadittu teksti” jne.

[16] Yksinkertaistetun viittauksen muoto on otettu käyttöön 1 päivästä heinäkuuta 2013.

[17] Viitattaessa täydelliseen nimeen siihen kuuluvat 1 päivästä elokuuta 2013 kaikki maininnat, jotka muodostavat nimen kuten ”ja ... muuttamisesta” tai ”ja ... kumoamisesta”, ei kuitenkaan muita mainintoja, jotka tarvittaessa seuraavat nimeä: ”kodifikaatio”, ”uudelleenlaadittu teksti” jne.

Seuraavat viittaukset:

”asetus (EU) N:o 211/2011”

Tietyt poikkeukset tästä säännöstä ovat tarpeen erityisesti kun on kyse liitteistä, joissa on lomakkeita tai muita asiakirjoja, joita voidaan käyttää erikseen, jolloin voi olla tarpeen toistaa jo muualla säädöksessä viitatus säädöksen täydellinen nimi julkaisutietoineen.

- 16.10.4** Hyvään lainsäädäntötekniikkaan kuuluu mainita johdanto-osan kappaleissa kaikki säädökset, joihin säädöksessä viitataan. Tämä mahdollistaa tarvittaessa sen, että säädökset asetetaan asyayhteyteensä ja selitetään, miksi niihin viitataan.
- 16.10.5** Artiklaosassa olisi käytettävä viittauksia muihin säädöksiin ainoastaan, kun se on välttämätöntä. Lukijan on voitava ymmärtää artiklaosa sellaisenaan ilman, että hänen olisi katsottava muita säädöksiä. Huomattava on myös, että viitatus säädöksen kumoaminen tai muuttaminen voi aiheuttaa ongelmia.

Dynaamiset viittaukset

- 16.11** Dynaamisella viittauksella tarkoitetaan viittausta, joka kohdistuu aina säännökseen siinä muodossa kuin se on mahdollisesti muutettuna.
- 16.12** Unionin oikeuteen kuuluvien säädösten artiklaosan viittaukset ovat yleensä dynaamisia.

Jos viitattua säädöstä on muutettu, viittauksen on katsottava koskevan säädöstä sellaisena kuin se on muutettuna. Jos säädös on korvattu, viittauksen on katsottava olevan tehty uuteen säädökseen. Jos säädös on kumottu ja sitä ei ole korvattu, mahdollinen aukko on katettava tulkinnalla. Uudelleenlaatomisissa ja kodifikaatioissa, joissa muun ohessa muutetaan artiklojen numerointia, muutokset ilmoitetaan vastaavuustaulukossa, joka on uudelleenlaaditun tai kodifioitun säädöksen liitteenä.

- 16.13** Dynaamiset viittaukset voivat kuitenkin olla ongelmallisia normatiivisen säädöksen määrittämisen kannalta, koska säännöksellä, jossa viittaus tehdään, ei ole ennalta määriteltyä sisältöä, vaan sisältö muuttuu, jos viittauksen kohteena olevaa säännöstä myöhemmin muutetaan.

Staattiset viittaukset

16.14 Staattisella viittauksella tarkoitetaan viittausta tiettyyn tekstiin ja sen sisältöön tietynä ajankohtana ilmoittamalla säädöksen nimi ja lähde mainiten mahdollinen säädös sen muuttamisesta.

Esimerkkejä:

”asetuksen ... [*] X ja Y artikla, sellaisina kuin ne ovat muutettuina asetuksella ... [**]”

”1. ... talousarviota ja omia varoja varten voimassa oleva direktiivin 89/130/ETY, Euratom 1 artiklan 1 kohdan ja siihen viittaavien oikeussäädösten, erityisesti asetusten (ETY, Euratom) N:o 1552/89 ja N:o 1553/89 sekä päätösten 94/728/EY, Euratom ja 94/729/EY mukainen Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmä on EKT:n toinen painos niin kauan kuin päätös 94/728/EY, Euratom on voimassa.

2. Asetuksessa (EY) N:o 3605/93 säädettyjen, liiallisia alijäämiä koskevan menettelyn piiriin kuuluvien ilmoitusten osalta, jotka jäsenvaltioiden on tehtävä komissiolle, Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmä on EKT:n toinen painos 1 päivänä syyskuuta 1999 tehtävään ilmoitukseen saakka.”

16.15 Jos säännöstä, johon tehdään staattinen viittaus, muutetaan tai se kumotaan, on tarvittaessa muutettava myös sitä säännöstä, jossa siihen viitataan.

16.16 Viittaukset unionin säädöksiin ovat dynaamisia, jollei toisin ilmoiteta. Viitattaessa muihin kuin unionin säädöksiin on suotavaa ilmaista nimenomaisesti onko viittaus dynaaminen tai staattinen.

Viittauksen mukauttaminen

16.17 Viittausta voi joutua mukauttamaan:

- > jos teksti, johon viitataan, on poistettu ja korvattu uudella;
- > kun kyseessä on staattinen viittaus ja säännöstä, johon viitataan, on muutettu;
- > jos viittauksen kohteena olevaan säännökseen tehdyillä muutoksilla on muita kuin toivottuja vaikutuksia säännökseen, jossa siihen viitataan.

16.18 Uudessa tekstissä mukauttamiseen riittää yksinkertainen vastaavuuslauseke.

16.18.1 Tarvittaessa voi olla suositeltavaa esittää liitteessä vastaavuustaulukko.

Esimerkki:

”Viittauksia kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä IX olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.”

16.18.2 Viittausten mukauttaminen sanallisesti ei ole suositeltavaa.

Esimerkki vältettävästä muodosta:

”Korvataan jäljempänä olevien säännösten ilmaisu ”asetuksen (ETY) N:o 441/69 2 artiklan 4 kohta ja 3 artiklan 1 kohta” ilmaisulla ”asetuksen (ETY) N:o 565/80 4 artiklan 7 kohta ja 5 artiklan 3 kohta”:

- asetus (ETY) N:o 776/78: 2 artiklan toinen luetelmakohta,
- asetus (ETY) N:o 109/80: 1 artiklan toinen luetelmakohta.”

Ristikkäiset viittaukset

16.19 Ristikkäisellä viittauksella tarkoitetaan viittausta säännökseen, jossa puolestaan viitataan lähtösäännökseen. Tällaisia viittauksia on vältettävä.

Viittausketjut

16.20 Viittausketju syntyy, kun viitataan toiseen säännökseen, jossa puolestaan viitataan kolmanteen säännökseen ja niin edelleen. Unionin säädösten ymmärrettävyyden vuoksi tällaisia viittausketjuja on vältettävä.

17

JOS SITOVASSA SÄÄDÖKSESSÄ VIITATAAN SÄÄDÖKSEEN, JOKA EI OLE SITOVA, JÄLKIMMÄINEN EI TÄMÄN VUOKSI MUUTU SITOVAKSI. JOS TEKSTIN LAATIJAT HALUAVAT, ETTÄ MUUN KUIN SITOVAN SÄÄDÖKSEN KOKO SISÄLTÖ TAI SEN OSA MUUTTUU SITOVAKSI, KYSEINEN TEKSTI OLISI MAHDOLLISUUKSIEN MUKAAN OTETTAVA OSAKSI SITOVAA SÄÄDÖSTÄ.

- 17.1** Suuntaviivan ensimmäinen virke on ainoastaan toteava. Jos esimerkiksi päätöslauselman johdosta tehdään päätös, päätös on sitova säädös, kun taas päätöslauselma säilyttää poliittisen luonteensa eikä ole oikeudellisesti sitova.
- 17.2** Suuntaviivan toinen virke koskee erityisesti teknisiä säännöksiä, jotka ovat usein standardointielinten tai vastaavien laatimia. Usein on liian vaivalloista toistaa laajaa asiakirjaa, joka ei ole sitova ja johon viitataan sellaisenaan. Esimerkiksi laboratoriokoikeita kuvattaessa viitataan usein kyseiseen asiakirjaan.

Esimerkki:

”Edellä 3 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitettua poltettaessa syntyvän tervan, nikotiinin ja hiilimonoksidin määrät, jotka on ilmoitettava savukkeiden vähittäispakkauksissa, on mitattava ISO-menetelmien 4387 (terva), 10315 (nikotiini) ja 8454 (hiilimonoksidi) mukaisesti.

Pakkauksissa olevien merkintöjen paikkansapitävyys on tarkastettava ISO-standardin 8243 mukaisesti.”

Tästä asiayhteydestä käy selvästi ilmi, että lainsäätäjän tahtona on ollut tehdä viittauksen kohteena olevasta standardista sitova.

- 17.3** On mahdollista viitata säännökseen siinä muodossa, joka oli voimassa sitovan säädöksen antamisajankohtana mainitsemalla viittauksen kohteena olevan asiakirjan numero ja päiväys (tai vuosi) tai käyttämällä muotoa ”sellaisena kuin se oli ...” (katso myös 16 suuntaviiva; dynaamiset ja staattiset viittaukset).

- 17.4** Jos kuitenkin halutaan valvoa säädöksen, joka ei ole sitova, kehittymistä tulevaisuudessa, olisi säädös toistettava. Jos säädöstä, joka ei ole sitova, ei toisteta kokonaisuudessaan, on usein hyödyllistä säilyttää kuitenkin sen rakenne jättäen toistamatta tiettyjä kohtia tai osia antamalla tarvittaessa selitys alaviitteissä. Jos halutaan lisätä kohtia tai liitteitä, joita ei ole toistetussa säädöksessä, ne olisi numeroitava ”1 a”, ”1 b”, ”1 c” jne. Jos ennen 1 kohtaa tai liitettä I lisätään kohta tai liite, se merkitään ”0 kohta” tai ”liite 0”.

Esimerkki:

- ”3 a. ETY-TYYPPIHYVÄKSYNTÄ (1)
 ETY-tyyppihyväksyntätodistukseen on liitettävä liitteessä X esitetyn mukainen todistus.
 ...
4. KORJATUN ABSORPTIOKERTOIMEN TUNNUS
 (4.1)
 (4.2)
 (4.3)
- 4.4 Kaikkiin tämän direktiivin mukaisesti hyväksytyä tyyppiä oleviin ajoneuvoihin on kiinnitettävä liitteessä X esitetyn tyyppihyväksyntätodistuksen liitteessä tarkoitettuun, näkyvään ja helppopääsyiseen paikkaan suorakulmion muotoinen tunnus ...

[1] Liitteiden teksti on sama kuin Yhdistyneiden kansakuntien Euroopan talouskomission säännössä N:o 24; erityisesti alakohtien alajaottelu on sama. Jos säännön N:o 24 jollekin kohdalle ei ole vastinetta tässä direktiivissä, kohdan numero annetaan suluissa.”

Muutossäädökset

18 ja 19 suuntaviiva

18

SÄÄDÖKSEN MUUTOKSET ON ILMAISTAVA SELKEÄSTI. MUUTOKSET ON ESITETTÄVÄ TEKSTINÄ, JOKA LISÄTÄÄN MUUTETTAVAAN SÄÄDÖKSEEN. ON SUOSITELTAVAMPAA KORVATA KOKONAISIA SÄÄNNÖKSIÄ (ARTIKLA TAI SEN OSA) KUIN LISÄTÄ TAI POISTAA VIRKKEITÄ, LAUSEITA TAI SANOJA.

MUUTOSSÄÄDÖKSEEN EI SAA SISÄLTÄÄ MUUTETTAVAAN SÄÄDÖKSEEN KUULUMATTOMIA ASIASISÄLTÖÄ KOSKEVIA ITSENÄISIÄ SÄÄNNÖKSIÄ.

Muodollisen muuttamisen periaate

- 18.1** Säädöksen osittainen muuttaminen tehdään yleensä siten, että muodollisesti muutetaan säädöksen muotoa, toisin sanoen säädöksen tehdään muodollinen muutos eli sen tekstiä koskeva muutos^[18]. Muutettu teksti on oltava sisällytettävissä muutettavaan tekstiin.

Esimerkki:

"1 artikla

Muutetaan asetus ... seuraavasti:

- 1) Korvataan 13 artiklan 1 kohta seuraavasti:
 - "1. Intrastat-järjestelmässä vaaditut tilastotiedot ..."
- 2) Muutetaan 23 artikla seuraavasti:
 - a) kumotaan 1 kohdan f ja g alakohta;
 - b) korvataan 2 kohta seuraavasti:
 - "2. Jäsenvaltiot voivat määrätä, että ...";
 - c) lisätään [2 a]* kohta seuraavasti:
 - "2 a. Niiden ilmoitusvelvollisten osalta, joiden ...";
 - d) lisätään [4]* kohta seuraavasti:
 - "4. Komissio huolehtii, että ...".

* Katso huomautus 18.13.5 kohdassa.

[18] Tämä ei koske poikkeussäännöksiä: ks. 18.15 kohta.

- 18.2** Artikloja, kohtia tai alakohtia ei saa numeroida uudelleen, koska se voi aiheuttaa viittausongelmia muissa säädöksissä. Artiklojen tai muiden numeroitujen osien kumoamisesta tai poistamisesta syntyneitä aukkoja ei saa täyttää muilla säännöksillä, paitsi jos tekstin sisältö on täysin sama kuin aiemmin kumotun tai poistetun tekstin.

Asiasisältöä koskevien itsenäisten säännösten kielto

- 18.3** Muutossäädös ei saa sisältää aineellisia säännöksiä, jotka ovat itsenäisiä muutettavaan säädökseen nähden. Koska uuden säädöksen ainoa oikeudellinen merkitys on vanhan säädöksen muuttaminen, sen vaikutus tyhjentyy voimaantulossa. Ainoastaan vanha säädös, sellaisena kuin se on muutettuna, jää voimaan, ja sillä säännellään edelleen kyseistä asiakokonaisuutta.
- 18.4** Tämä käytäntö yksinkertaistaa huomattavasti säädösten kodifiointia, koska muutossäännöksiin sisältyvät itsenäiset säännökset luovat vaikeaselkoisen oikeudellisen tilanteen.

Kielto muuttaa muutossäädöstä

- 18.5** Koska muutossäädös ei saa sisältää itsenäisiä aineellisia säännöksiä ja sen vaikutus tyhjentyy toisen säädöksen muuttamisella, muutossäädöksiä ei saa muuttaa. Jos on tarpeen tehdä lisää muutoksia, on muutettava uudelleen aiemmin muutettua vanhaa säädöstä.

Esimerkki:

Jugoslavian liittotasavaltaa koskevista rajoittavista lisätoimenpiteistä hyväksytyyn yhteisen kannan 1999/318/YUTP täytäntöönpanosta tehdyn neuvoston päätöksen 1999/357/YUTP muuttamisesta 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehty neuvoston päätös 1999/424/YUTP on päätös toisen päätöksen (1999/357/YUTP) muuttamisesta, jolla puolestaan on muutettu kolmatta päätöstä (1999/319/YUTP).

Näin ollen jo päätöksen 1999/424/YUTP nimessä olisi pitänyt ilmoittaa, että päätöksellä 1999/357/YUTP on muutettu päätöstä 1999/319/YUTP. Tämä johtaa ongelmiin myös päätöksen 1999/424/YUTP artiklaosassa. Olisi ollut parempi muuttaa suoraan päätöstä 1999/319/YUTP.

Muutossäädöksen luonne

- 18.6** Muutossäädöksen ja muutettavan säädöksen on yleensä oltava samaa säädöstyyppiä. Erityisesti asetusta ei suositella muutettavaksi direktiivillä.
- 18.6.1** On kuitenkin huomattava, että tietyissä primaarioikeuden määräyksissä toimielimille annetaan vapaus valita säädöstyyppi antamalla oikeus toteuttaa ”toimenpiteitä” tai mainitsemalla nimenomaisesti useita mahdollisia säädöstyyppejä.
- 18.6.2** Muutoksen kohteena olevassa säädöksessä voidaan myös säätää, että sitä muutetaan toisentyypisellä säädöksellä.

Liitteiden muuttaminen

- 18.7** Teknisiä tietoja sisältäviä liitteitä muutetaan yleensä muutossäädöksen liitteessä. Tästä säännöstä poiketaan ainoastaan, jos muutos on vähäinen.

Esimerkki:

”Muutetaan asetuksen ... liitteet II, IV ja VI tämän asetuksen liitteen mukaisesti.”

Tässä tapauksessa muutossäädöksen liitteen muutokset aloitetaan johdantokappaleella, josta ilmenee selvästi, mitä muutokset koskevat:

”LIITE

Muutetaan liitteet II, IV ja VI seuraavasti:

- 1) Korvataan liitteessä II oleva 2.2.5 kohta seuraavasti:
”2.2.5 ...”

Liitteen pieni muutos voidaan kuitenkin kirjata säädöksen artiklaosaan:

Esimerkki:

”... artikla

Muutetaan asetus ... seuraavasti:

- 1) ...
- 2) Korvataan liitteen I nimi seuraavasti:
”...”

Viittausten ajantasaistaminen

- 18.8** Jos muutetaan säännöstä, johon kohdistuu viittaus, on selvitettävä muutoksen vaikutukset siihen säännökseen, jossa viittaus tehdään. Jos muutos on myös jälkimmäisen kannalta suotava, ei dynaamisen viittauksen ollessa kyseessä tarvitse tehdä mitään. Staattista viittausta on sen sijaan muutettava.

Muutossäädöksen nimi

- 18.9** Muutossäädöksen nimessä on mainittava muutettavan säädöksen järjestysnumero ja joko sen nimi tai täsmällinen muutoksen kohde.

Esimerkki:

Säädös, jota muutetaan:

”Neuvoston asetus ..., annettu ..., maatalouden rakenteiden tehokkuuden parantamisesta”

Säädös, jolla muutetaan:

- joko (säädöksen nimi, jota muutetaan): ”Neuvoston asetus ..., annettu ..., maatalouden rakenteiden tehokkuuden parantamisesta annetun asetuksen ... muuttamisesta”
- tai (maininta muutoksen kohteesta): ”Neuvoston asetus ..., annettu ..., asetuksen ... muuttamisesta maatalojen koon osalta”

- 18.10** Jos muutossäädöksen antaja on eri toimielin kuin muutettavan säädöksen, muutossäädöksen nimessä on mainittava muutettavan säädöksen antanut toimielin (katso tarkemmin 16.10.1 kohta).

Esimerkki:

”Komission asetus ..., annettu ..., ... [aihe] neuvoston asetuksen ... muuttamisesta”

Muutossäädöksen muoto

- 18.11** Muutossäädöksen johdanto-osan kappaleiden on täytettävä samat vaatimukset kuin itsenäisen säädöksen johdanto-osan kappaleiden (katso 10 ja 11 suuntaviiva). Niillä on kuitenkin erityinen tarkoitus, sillä ne on tarkoitettu vain perustelemaan muutossäädökseen sisältyvät muutokset; sen vuoksi niissä ei saa toistaa muutettavan säädöksen perusteluja.

18.12 Hyvän lainsäädäntötekniikan mukaista ei ole muuttaa muutettavan säädöksen johdanto-osan kappaleita. Näissä johdanto-osan kappaleissa esitettiin yhtenäisellä tavalla perustelut säädöksen antamiselle silloin kun säädös hyväksyttiin alkuperäisessä muodossaan. Ainoastaan kodifioinnissa tai uudelleenlaatimisessa voidaan alkuperäiset perustelut ja myöhempien muutosten perustelut esittää yhdessä yhtenäisesti tarpeellisin mukautuksin.

18.13 Säädöstä muutetaan sisällyttämällä siihen tekstiä. Muutosten on sovittava aukoitta muutettavaan tekstiin, jonka rakennetta ja terminologiaa on noudatettava.

18.13.1 Selkeyden vuoksi ja ottaen huomioon ongelmat kääntämisessä kaikille virallisille kielille tekstikokonaisuuksien (artiklan tai sen osan) korvaaminen kokonaisuudessaan on suositeltavampaa kuin virkkeiden tai termien lisääminen tai poistaminen, jollei ole kyseessä päivämäärä tai luku.

18.13.2 Kun muutoksia on monia, olisi käytettävä johdantokappaletta.

Esimerkki:

”Muutetaan asetus ... seuraavasti: ...”

18.13.3 Kun muutetaan useita säännöksiä, ne ryhmitellään yhteen artiklaan, joka aloitetaan johdantokappaleella ja jaetaan alakohtiin muutettavien artiklojen numerojärjestyttä noudatetaan.

Esimerkki:

Muutetaan asetus ... seuraavasti:

1) Muutetaan 3 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1...”;

b) lisätään 5* kohta seuraavasti:

”5...”

2) Lisätään [7 a]* artikla seuraavasti:

”7 a artikla

...”

* Katso huomautus 18.13.5. kohdassa.

18.13.4 Jos yhdellä säädöksellä muutetaan useita säädöksiä, jokaisen säädöksen muutokset ryhmitellään omaan artiklaansa.

18.13.5 Erilaisissa muutoksissa (korvaaminen, lisäys, kumoaminen, poisto) käytetään säädöstyylin mukaisia vakiomuotoja.

Esimerkkejä:

”Korvataan asetuksen ... X artikla seuraavasti:

...”

”Lisätään [X a artikla]* seuraavasti:

...”

”Lisätään Y artiklaan [X]* kohta seuraavasti:

...”

”Kumotaan Z artiklan 3 kohta”

* Johdantokappaleessa voidaan mainita tai jättää mainitsematta alajaottelun numero, joka lisätään. Monimutkaisissa muutoksissa numeron ilmoittaminen ja tarvittaessa muun täsmennyksen antaminen tarkasta paikasta, johon uusi tekstikokonaisuus lisätään, voi helpottaa muutossäädöksen analysointia ja myöhempää konsolidointia.

18.13.6 Koska asiasisältöä koskevat itsenäiset säännökset on kielletty, olisi päivämääriä, määräaikoja, poikkeuksia ja säädöksen soveltamisaikaa koskevat muutokset parempi sisällyttää muutettavaan säädökseen.

Aineellinen muuttaminen

18.14 Kuten 18.1 kohdassa todetaan, haluttaessa muuttaa säädöstä se olisi yleensä tehtävä muodollisella muutoksella eli muuttamalla sen tekstiä.

18.15 Kiireellisissä tapauksissa, käytännön syistä tai yksinkertaisuuden vuoksi säädöksen laatija voi haluta sisällyttää säädökseen sellaisia säännöksiä, jotka tosiasiallisesti merkitsevät jonkin muun säädöksen aineellista muuttamista. Tällaiset aineelliset muutokset voivat koskea kyseisen toisen säädöksen soveltamisalaa, poikkeuksia velvollisuuksista, poikkeuksia soveltamisajasta jne.

Esimerkki:

”Poiketen siitä, mitä asetuksen artiklassa säädetään, hakemus voidaan jättää ...”

- 18.15.1** Pääsääntöisesti ja erityisesti avoimuuden takia olisi vältettävä tällaisia aineellisia muutoksia. Itse asiassa tällaisissa tapauksissa perussäädös säilyy muuttumattomana ja uudet säännökset poikkeavat siitä sillä tavoin, että aiemman, voimaan jäävän tekstin rinnalla on voimassa uusi säädös, jolla estetään soveltamasta osaa sen säännöksistä, muutetaan niiden soveltamisalaa tai tehdään niihin lisäyksiä.
- 18.15.2** Jos aineellinen muutos on merkitykseltään kovin vähäinen, on mahdollista luopua asianomaisen vastaavan säädöksen sanamuodon muuttamisesta. Jos muutokset sen sijaan ovat merkittäviä, on annettava erillinen muutossäädös.

19

SELLAISEN SÄÄDÖKSEN LOPUSSA, JONKA VARSINAISENA TARKOITUKSENA EI OLE TOISEN SÄÄDÖKSEN MUUTTAMINEN, VOI OLLA SÄÄNNÖKSIÄ MUIDEN SÄÄDÖSTEN MUUTTAMISESTA, SIKÄLI KUIN NÄMÄ JOHTUVAT MAINITUN SÄÄDÖKSEN AIKAANSAAMASTA UUDESTA TILANTEESTA. JOS MUUTOKSET OVAT MERKITTÄVIÄ, ASIASTA OLISI ANNETTAVA ERILLINEN MUUTOSSÄÄDÖS.

- 19.1** Itsenäisiä säännöksiä sisältävä säädös saattaa muuttaa kyseisen alan oikeudellista ympäristöä siinä määrin, että on tarpeellista muuttaa muita saman alan säädöksiä. Vaikka 18 suuntaviivassa kielletään asiasisältöä koskevien itsenäisten säännösten sisällyttäminen muutossäädöksiin, itsenäisiä säännöksiä sisältävässä säädöksessä voi olla myös muutossäännöksiä, jos muutokset ovat täysin toissijaisia säädöksen päätarkoitukseen nähden.
- 19.2** Muutokset on joka tapauksessa toteutettava tekstiä muuttamalla 18 suuntaviivassa esitetyn säännön mukaisesti.
- 19.3** Jotta muuttaminen ei jää ottamatta huomioon, siitä on mainittava säädöksen nimessä antamalla muutettavan säädöksen järjestysnumero (katso 8.3 kohta).

Esimerkki:

Neuvoston direktiivi 92/96/ETY, annettu 10 päivänä marraskuuta 1992, henkivakuutuksen ensivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 79/267/ETY ja 90/619/ETY muuttamisesta

- 19.4** Jos säädöksessä on niin paljon muutossäännöksiä, että siinä on enemmän kyse muutossäädöksestä, on se 18.3 ja 18.4 kohdassa esitetystä syistä jaettava kahteen erilliseen säädökseen.

Loppusäännökset, kumoamissäännökset ja liitteet

20, 21 ja 22 suuntaviiva

20

SÄÄNNÖKSET, JOISSA SÄÄDETÄÄN PÄIVÄMÄÄRISTÄ, MÄÄRÄAJOISTA, POIKKEUKSISTA, POIKKEUSLUVISTA JA VOIMASSAOLON JATKAMISESTA SEKÄ SIIRTYMÄKAUSISTA (ERITYISESTI SILTÄ OSIN, KUN ON KYSE SÄÄDÖKSEN VAIKUTUKSISTA SENHETKISEEN TILANTEeseen) JA LOPPUSÄÄNNÖKSET (SÄÄDÖKSEN VOIMAANTULO, PÄIVÄMÄÄRÄ, JOHON MENNESSÄ SÄÄDÖKSET ON SAATETTAVA OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ, JA SOVELTAMISAIKA) ON LAADITTAVA SELKEÄSTI JA TÄSMÄLLISESTI.

SÄÄNNÖKSISSÄ, JOTKA KOSKEVAT PÄIVÄMÄÄRÄÄ, JOHON MENNESSÄ SÄÄDÖKSET OLISI SAATETTAVA OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ JA JOSTA ALKAEN NIITÄ ON SOVELLETTAVA, PÄIVÄMÄÄRÄ ON ILMAISTAVA PÄIVÄNÄ, KUUKAUTENA JA VUOTENA. DIREKTIIVEISSÄ NÄMÄ PÄIVÄMÄÄRÄT ILMAISTAAN SITEN, ETTÄ VARATAAN RIITTÄVÄSTI AIKAA SEN SAATTAMISELLE OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ.

- 20.1** Unionin säädöksen soveltaminen voi alkaa eri päivänä kuin sen voimaantulopäivänä.
- A. VOIMAANTULO**
- 20.2** SEUT-sopimuksen 289 artiklan 3 kohdassa määritellyt lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset tulevat voimaan niissä säädettynä päivänä tai, jollei voimaantulosta ole säädetty, kahdentenakymmenentenä päivänä siitä, kun ne on julkaistu (katso SEUT-sopimuksen 297 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta). Näin on myös tiettyjen muussa kuin lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävien säädösten osalta (katso SEUT-sopimuksen 297 artiklan 2 kohdan toinen alakohta) eli niiden säädösten osalta, jotka on hyväksytty asetuksina, kaikille jäsenvaltioille osoitettuina direktiiveinä ja päätöksinä, joille ei ole osoitettu vastaanottajaa.
- a) Voimaantulopäivä**
- 20.3** Säädöksen voimaantulopäiväksi on säädettävä tietty päivä tai se on määriteltävä suhteessa julkaisupäivään.

- 20.3.1** Voimaantulopäivä ei saa olla säädöksen julkaisupäivää aikaisempi.
- 20.3.2** Voimaantulopäivää ei saisi määrittää viittaamalla päivämäärään, joka vahvistetaan toisessa säädöksessä.
- 20.3.3** Toisen säädöksen oikeusperustana olevan säädöksen voimaantulo ei voi riippua ensin mainitun säädöksen voimaantulosta.
- 20.3.4** Säädös ei voi tulla voimaan ennen kuin säädös, johon se perustuu, on tullut voimaan.
- 20.3.5** Säädöksen voimaantulo ei saa riippua jonkin sellaisen ehdon täyttymisestä, josta kansalaiset eivät voi saada tietoa.

b) Voimaantulopäivän määritteleminen

- 20.4** Käytännön syistä ja kiireellisyyden vuoksi voi olla perusteltua määrittää voimaantulopäiväksi ajankohta, joka on aikaisemmin kuin kahdentenakymmenentenä päivänä siitä, kun säädös on julkaistu. Tämä voi olla tarpeen erityisesti asetuksissa. Tätä varten on otettava huomioon jäljempänä esitetyt seikat.
- 20.4.1** Voimaantulo kolmantena päivänä säädöksen julkaisupäivästä on perusteltava kiireellisyydellä. Kiireellisyys on kussakin tapauksessa varmistettava.
- 20.4.2** Säädöksen voimaantulo sen julkaisupäivänä on pysyttävä todellisena poikkeuksena, ja voitava perustella säännöksen luonteen ehdottomalla välttämättömyydellä oikeudellisen aukon täyttämiseksi tai keinottelun torjumiseksi (katso 20.6 kohta). Asianmukaiset perustelut on esitettävä erityisessä johdanto-osan kappaleessa, paitsi jos käytäntö on jo ennestään tuttu niille, joita säädös koskee, kuten asetuksissa tuontimaksuista ja maatalouden vientituista.
- 20.5** Säädöksen julkaisupäivä on se päivä, jona julkaisutoimisto on tosiasiallisesti saattanut sen virallisen lehden numeron, jossa säädös julkaistaan, yleisön saataville kaikilla kielillä.

c) Kiireelliset toimenpiteet

- 20.6** Päivittäiset ja viikoittaiset asetukset, joilla komissio vahvistaa tuontimaksut (ja/tai tiettyjen maataloustuotteiden tuontiin sovellettavat lisätullit) sekä kolmansiiin maihin suuntautuvan viennin tuen, on keinottelun välttämiseksi annettava mahdollisimman lähellä niiden soveltamisen alkamisajankohtaa.
- 20.7** Käytäntönä on tämän vuoksi, että nämä säännöllisesti annettavat asetukset tulevat voimaan niiden julkaisupäivänä tai ensimmäisenä työpäivänä julkaisupäivän jälkeen.

B. ERÄIDEN DIREKTIIVIEN JA OSOITETTUIEN PÄÄTÖSTEN VOIMAANTULO

20.8 Direktiivit, joita ei ole osoitettu kaikille jäsenvaltioille, ja päätökset, joille on osoitettu vastaanottaja, tulevat voimaan, kun ne on annettu tiedoksi niille, joille ne on osoitettu (SEUT-sopimuksen 297 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta).

C. SOVELTAMISPÄIVÄ

a) Asetusten taannehtiva soveltaminen

20.9 Asetuksella voi poikkeuksellisesti ja oikeusvarmuuden periaatteen vaatimukset huomioon ottaen olla taannehtivia vaikutuksia. Tässä tapauksessa käytetään sanamuotoa: "Sitä sovelletaan ... päivästä ...kuuta ...", joka lisätään kohtana voimaantuloa koskevan kohdan jälkeen.

20.10 Taannehtivat vaikutukset ilmoitetaan usein muussa kuin viimeisessä artiklassa käyttäen sanamuotoa "... päivän ...kuuta ... ja ... päivän ... kuuta ... välisenä aikana", "... päivästä ...kuuta päivään ...kuuta ..." (esimerkiksi tariffikiintiöitä koskevat asetukset) tai sanamuotoa "... päivästä ...kuuta ..." tai "... päivästä ...kuuta ... lukien".

b) Asetusten soveltamisen lykkääminen

20.11 Toisinaan erotetaan toisistaan asetuksen voimaantulo ja asetuksella perustetun järjestelmän soveltaminen, jota lykätään. Tämän eron tarkoituksena voi olla, että komissio voi asettaa välittömästi tehtävänsä asetuksella perustetut uudet elimet ja antaa täytäntöönpanosäädöksiä, jotka edellyttävät näiden uusien elinten lausuntoa.

20.12 Jos on tarpeen lykätä asetuksen osan soveltamista asetuksen voimaantuloa myöhempään ajankohtaan, asetuksessa on täsmennettävä selvästi, mitä säännöksiä voimaantulosta poikkeava soveltaminen koskee.

Esimerkki:

"... artikla

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sen ... artiklaa sovelletaan ... päivästä ...kuuta ..."

On välttävää seuraavan esimerkin kaltaisia muotoiluja, joiden perusteella ei voida määrittää kysymyksessä olevan säännöksen soveltamisen alkamispäivää:

”Tämä artikla tulee voimaan

- a) sen jälkeen, kun jäsenvaltioiden perustamat tai hyväksymät korvauselimet ovat keskenään tehneet sopimuksen toiminnoistaan ja velvollisuuksistaan sekä hyvitysmenettelyn yksityiskohdista;
- b) siitä päivästä, jonka komissio vahvistaa todettuaan tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, että kyseinen sopimus on tehty, ja sitä sovelletaan sopimuksen voimassaolon ajan.”

c) Direktiivien soveltamisen alkaminen

20.13 Jotta niillä, joille säädös on osoitettu, olisi riittävästi aikaa täyttää säädöksestä johtuvat velvollisuudet, on erotettava toisistaan toisaalta säädöksen voimaantulo ja toisaalta sen soveltamisen alkaminen. Tämä koskee erityisesti direktiivejä. Soveltamista koskeva artikla edeltää voimaantuloa koskevaa artiklaa tai, tapauksesta riippuen, artiklaa, jossa mainitaan, kenelle säädös on osoitettu.

Esimerkki:

”Jäsenvaltioiden on [toteutettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet] [saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan] viimeistään ... päivänä ...kuuta ... Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.”

20.14 Erityisesti niissä direktiiveissä, joiden tarkoituksena on taata tavaroiden, henkilöiden ja palvelujen vapaa liikkuminen, olisi säädettävä päivä, josta alkaen kansallisia säännöksiä on sovellettava. Näin pyritään välttämään uudet esteet, joita voi syntyä, jos on säädetty soveltamisen alkamisesta tiettyyn määräaikaan mennessä ja jäsenvaltiot alkavat soveltaa direktiiviä kukin eri aikaan.

Esimerkki:

”Jäsenvaltioiden on ennen ... päivää ...kuuta ... annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät säännökset. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä ... päivästä ...kuuta ...”

D. SOVELTAMISEN TAI VOIMASSAOLON PÄÄTTYMINEN

20.15 Loppusäännöksissä voi olla artikla, jossa täsmennetään, koska säädöksen soveltaminen tai voimassaolo päättyy.

E. SITOMATTOMIEN SÄÄDÖSTEN TÄYTÄNTÖÖNPANO

20.16 Säädöksissä, jotka eivät ole sitovia, esimerkiksi suosituksissa, ei mainita voimaantulopäivää tai soveltamisen alkamispäivää. Niitä, joille suositukset on osoitettu, voidaan pyytää panemaan suositukset täytäntöön tiettyinä päivinä.

F. AJANJAKSOJEN LASKEMISEEN SOVELLETTAVAT SÄÄNNÖT**a) Ajanjakson alkamisen ilmoittaminen**

20.17 Jollei ole nimenomaan toisin ilmoitettu, alkamisajankohta on kello 00.00 mainittuna päivänä^[19]. Alkamisajankohta ilmaistaan useimmiten seuraavasti:

- > ... päivästä ...kuuta ... (alkaen)
- > ... päivästä ...kuuta ... [... päivään ...kuuta ...]
- > ... päivästä ...kuuta ... lukien
- > aletaan soveltaa ... päivästä ...kuuta ...
- > tulee voimaan ... päivänä ...kuuta ...

b) Ajanjakson päättymisen ilmoittaminen

20.18 Jollei ole nimenomaan toisin ilmoitettu, päättymisajankohta on kello 24.00 mainittuna päivänä. Päättymisajankohta ilmaistaan usein seuraavasti:

- > ... asti
- > sovelletaan, kunnes ... tulee voimaan, kuitenkin enintään ... päivään ...kuuta ...
- > [... päivästä ...kuuta ...] ... päivään ...kuuta ...
- > päättyy ...
- > voimassaolo päättyy ...
- > soveltaminen lakkaa ...

[¹⁹] Ks. neuvoston asetus (ETY, Euratom) N:o 1182/71, annettu 3 päivänä kesäkuuta 1971, määrääviköihin, päivämääriin ja määräpäiviin sovellettavista säännöistä [EYVL L 124, 8.6.1971, s. 1].

21

VANHENTUNEET SÄÄDÖKSET JA SÄÄNNÖKSET ON KUMOTTAVA NIMENOMAISESTI. UUDEN SÄÄDÖKSEN ANTAMISEN YHTEYDESSÄ OLISI NIMENOMAISESTI KUMOTTAVA SÄÄDÖKSET TAI SÄÄNNÖKSET, JOITA UUDEN SÄÄDÖKSEN VUOKSI EI VOIDA ENÄÄ SOVELTAA TAI JOTKA OVAT KÄYNEET TARPEETTOMIKSI.

- 21.1** Jos lainsäätäjä säädöstä antaessaan katsoo, että joitakin aiempia säädöksiä tai säännöksiä ei pitäisi enää soveltaa, eli että ne ovat vanhentuneet, oikeusvarmuus edellyttää, että ne säädöksessä nimenomaisesti kumotaan. Säädös voi olla vanhentunut, koska se ei sovi yhteen uuden lainsäädännön kanssa. Sen lisäksi vanhentuminen voi johtua myös siitä, että uuden lainsäädännön soveltamisalaa on laajennettu. Sädöstä, jonka soveltamisaika on siinä olevan säännöksen mukaan päättynyt, ei sen sijaan tarvitse kumota.
- 21.2** Aiempien säädösten tiettyjen säännösten nimenomainen kumoaminen merkitsee, että muita säännöksiä ei kumota, mikä vähentää epävarmuutta siitä, sovelletaanko aiempia säännöksiä edelleen.

22

SÄÄDÖKSEN TEKNISET OSAT SISÄLLYTETÄÄN LIITTEISIIN, JOIHIN VIITATAAN SÄÄDÖKSEN ARTIKLAOSASSA. LIITTEISSÄ EI SAA OLLA UUSIA, ARTIKLAOSAAN SISÄLTYMÄTTÖMIÄ OIKEUKSIA TAI VELVOITTEITA.

LIITTEET ON LAADITTAVA VAKIORAKENNETTA NOUDATTAEN.

A. VARSINAISET LIITTEET

- 22.1** Varsinaisten liitteiden tarkoituksena on erottaa artiklaosasta luonteeltaan tekniset tai hyvin pitkät säännökset tai säännösten osat: määräykset, jotka koskevat tullia, lääkäreitä, eläinlääkäreitä (esimerkiksi kemiallisten aineiden analyysimenetelmät, näytteenotto, lomakkeet jne.), tuoteluettelot, numerotietoa sisältävät taulukot, kartat, piirustukset.
- 22.2** On suositeltavaa esittää liitteessä tekniset säännöt tai tiedot, joita olisi käytännön syistä vaikeaa sisällyttää artiklaosaan. Sopivassa artiklaosan kohdassa on ilmoitettava selvästi liitteeseen viittaamalla artiklaosan säännösten ja liitteen välinen yhteys (esimerkiksi ”liitteessä oleva”, ”liitteessä I oleva”, ”liitteessä esitetyt”).
- 22.3** Tällainen liite on erottamaton osa säädöstä, johon se on liitetty. Säännöksessä, jossa viitataan liitteeseen, ei siis tarvitse mainita, että se on erottamaton osa säädöstä.
- 22.4** Liitteen alussa on oltava maininta ”LIITE”, mahdollisesti ilman muuta nimeä. Jos liitteitä on useita, ne numeroidaan roomalaisin numeroin (I, II, III jne.).

22.5 Vaikka liitteiden esitystavasta ei ole tiukkoja sääntöjä, niiden rakenteen on kuitenkin oltava yhtenäinen ja niiden on oltava sillä tavoin jaoteltuja, että sisältö on teknisyystään huolimatta mahdollisimman selkeä. Sen vuoksi käytetään soveltuvaa numerointi- tai jaottelujärjestelmää.

B. TOISIIN SÄÄDÖKSIIN LIITETYT SÄÄDÖKSET

22.6 Säädökseen voidaan liittää aikaisemmin annettuja toisia säädöksiä (niiden olematta muodollisesti liitteitä), jotka yleensä hyväksytään kyseessä olevalla säädöksellä. Tämä koskee esimerkiksi perussääntöjä ja kansainvälisiä sopimuksia.

22.6.1 Näissä liitetyissä säädöksissä, erityisesti kansainvälisissä sopimuksissa, voi olla liitteitä.

22.6.2 Näihin säädöksiin ei merkitä ilmaisua "LIITE".

MISTÄ EU:N JULKAISUJA SAA?

Maksuttomat julkaisut:

- yksi kappale:
EU Bookshopista (<http://bookshop.europa.eu>)
- enemmän kuin yksi kappale tai julisteet/kartat:
Euroopan unionin edustustoista (http://ec.europa.eu/represent_fi.htm),
muissa kuin EU-maissa sijaitsevista lähetystöistä (http://eeas.europa.eu/delegations/index_fi.htm),
ottamalla yhteyttä Europe Direct -palveluun (http://europa.eu/contact/index_fi.htm)
tai soittamalla 00 800 6 7 8 9 10 11 (maksuton numero koko EU:n alueella) (*).

(*) Saat pyytämäsi tiedot maksutta. Myös useimmat puhelut ovat maksuttomia, joskin jotkin operaattorit, puhelinkioskit tai hotellit voivat perä puheluista maksun.

Maksulliset julkaisut:

- EU Bookshopista (<http://bookshop.europa.eu>)

Euroopan parlamentti

Euroopan unionin
neuvosto

Euroopan
komissio

